

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

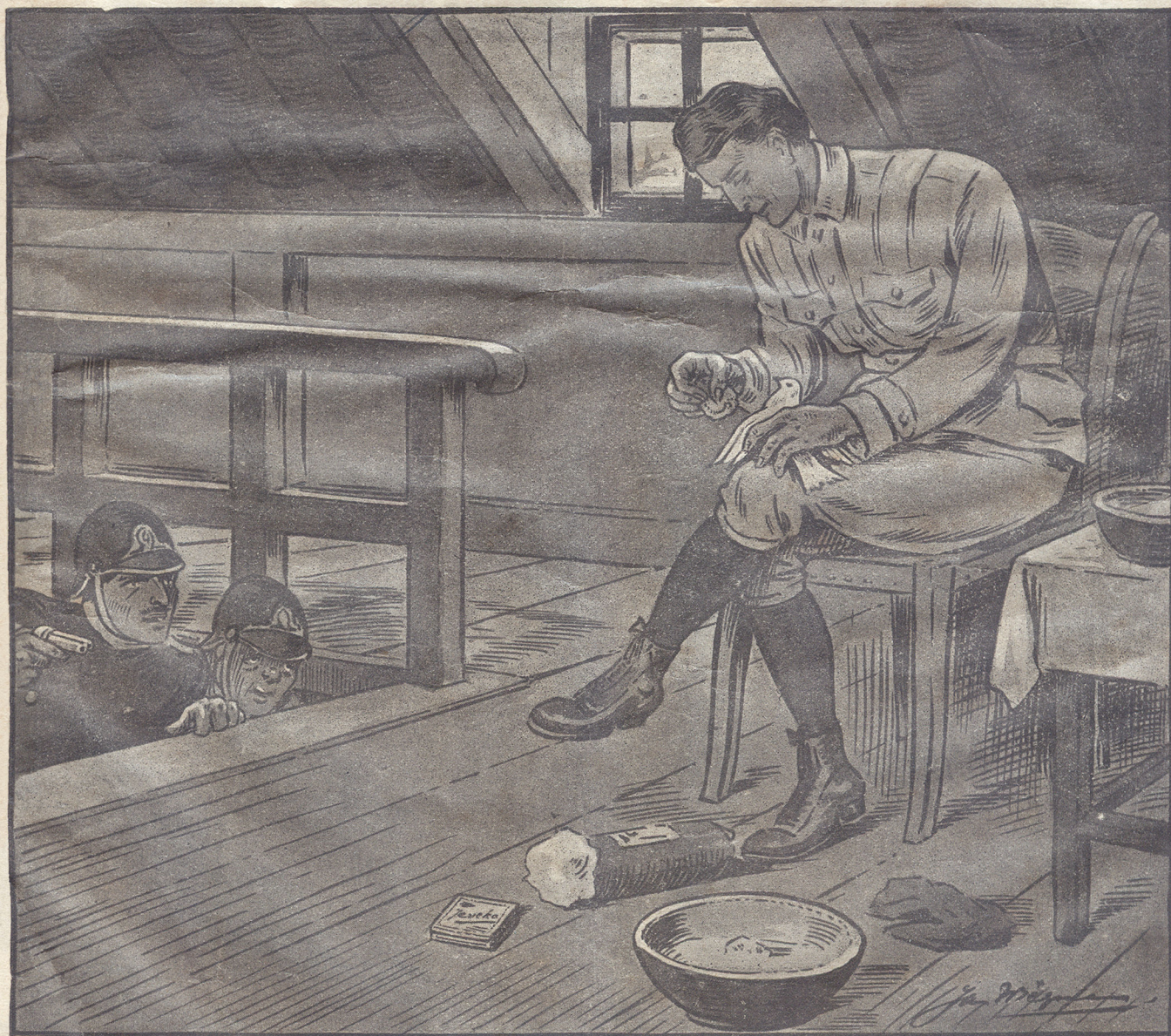
genaamd De groote Raffles Onbekende

No. 464

MAUD YERKES

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

MAUD YERKES.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

David Yerkes
beklaagt zich.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks half negen in den avond toen er een huurauto stilhield voor het groote gebouw in de Veertiende Straat, waar de New-Yorksche politie haar hoofdbureau heeft.

Uit de auto stapte een man van ongeveer vijftig jaar, reeds geheel grijs, met een breed gelaat, borstelige wenkbrauwen en zwaar gebouwd.

Er lag een ontevreden uitdrukking op zijn gezicht, toen hij den chauffeur betaalde en wegzond.

Hij beklom de vier treden van den stoep, die naar de voordeur leidde, ging binnen en bevond zich nu in de groote, doodsche vestibule van het hoofdbureau met haar wit gepleisterde muren, waarlangs eenvoudige houten banken geplaatst waren, ten gebruike van wachtende personen.

Er drentelden een paar politieagenten blootshoofds rond, met de handen op den rug en vlak naast de deur zat een brigadier op een kleine bank, het eene been over het andere geslagen,

die opstond, zoodra hij den bezoeker had gezien.

— Is mijnheer Garmont, de Hoofd-Commissaris te spreken? vroeg hij, zich tot den brigadier wendende.

— Ik denk het haast wel, mijnheer Yerkes! antwoordde de man. Als gij even wilt plaats nemen, dan zal ik uw bezoek aankondigen.

De bezoeker bleef echter staan, met een gebaar van ongeduld en de brigadier ging heen, wisselde in het voorbijgaan op zachten toon een paar woorden met een van de agenten, die den bezoeker nieuwsgierig opnamen en verdween toen door een deur, die vanzelf achter hem dichtviel, togetrokken door een kleinen zak met zand gevuld.

Er verliepen eenige oogenblikken, gedurende welke de bezoeker ongeduldig heen en weer liep en toen kwam de brigadier terug met het verzoek hem te willen volgen.

Hij ging door dezelfde deur, kwam in een breede gang, besteeg een trap en werd toen

door zijn gids binnen gelaten in een groot, goed gemeubeld vertrek, waar hij den Hoofd-Commissaris Garmont, een flink gebouwd man met een energiek gelaat en heldere grijze oogen achter zijn schrijfbureau vond zitten.

Garmont stond echter dadelijk op, sloot de deur van een zijvertrek, waar men eenige politiebeambten kon zien zitten, kwam toen, een weinig verlegen, op Yerkes toe, schoof een stoel aan en zeide toen, een weinig onzeker:

— Neem plaats, mijnheer Yerkes en deel mij, wat ik u verzoeken mag, de reden van uw bezoek mede.

De bezoeker had plaats genomen en weer maakte hij een gebaar van ongeduld, toen hij uitriep:

— Ik veronderstelde dat gij zelf wel zoudt weten, wat mij tot u voert, mijnheer Garmont! Ik hoop dat gij zult inzien dat men een man van mijn positie niet straffeloos zal laten bestelen voor een bedrag van honderd twintig duizend dollar! En ik kom u zeggen, dat ik er op reken, dat de dief spoedig gevonden en gestraft wordt.

Eenige oogenblikken bleef het volkomen stil in het groote vertrek — een stilte die alleen verbroken werd door het snelle tikken van het potlood van den Hoofd-Commissaris op het blad van zijn schrijfbureau.

Toen zeide Garmont:

— Wij kunnen ons zeer goed in uw toestand indenken, mijnheer Yerkes en ik verzeker u dat er niets zal worden nagelaten wat tot de arrestatie van den schuldige kan leiden. Ik voeg hier echter dadelijk aan toe, dat wij hetzelfde zouden hebben gedaan, ook al waart gij niet David Yerkes, de welbekende petroleumkoning. Het is waar dat anderen zeker geen vijfduizend dollar zouden kunnen uitloven voor de aanhouding van den dief.

— Kunt gij mij zeggen of gij reeds eenig spoor van dien vervloekten Raffles hebt? begon Yerkes.

— Nog niet het geringste, mijnheer!

— Maar kunt gij u althans verklaren, hoe de zaak zich eigenlijk heeft toegedragen!

Garmont haalde even de schouders op en antwoordde:

— Houdt het mij ten goede, mijnheer Yerkes, maar dat kunt gij evengoed weten als ik! Moet ik u nog herhalen, dat Raffles dien brutalen

aanslag heeft kunnen plegen, omdat hij kans heeft gezien, zich in mijn gedaante te vertoonen?

— Maar hoe is dat mogelijk? schreeuwde de petroleum-koning woedend. Hoe wist hij het, dat gij mij gisterenavond om zes uur zoudt komen bezoeken?

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Yerkes. Hij wist het, omdat hij het gesprek heeft kunnen afluisteren, dat wij hier in deze zelfde kamer gisterenmiddag met elkander hebben gevoerd.

— Hij was dus in het politiebureau?

— Niet erin — maar erop!

— Wat wilt gij daarmee zeggen?

— Hij bevond zich op het dak!

— Maar hoe was hij daar dan in 's hemelsnaam gekomen?

— Dat hebben wij pas een paar uur geleden kunnen ontdekken. Hij had zich de uniformpet weten te verschaffen van een beambte van de Gemeentelijke Electriche Centrale en is een paar huizen verder, heel bedaard, langs de brandtrap naar het dak geklommen, zijn tasch met gereedschap om den hals, gekleed in een overall en iedereen zou gezworen hebben, dat hij inderdaad een gemeente-arbeider was.

— Vervolgens?

— Vervolgens is hij over de daken gegaan, tot aan het dak van het politiebureau en daar dit een grilligen vorm heeft en het gebouw zeer hoog is, behoefde hij geen vrees te koesteren, dat men hem van de straat af zou zien. Trouwens, het komt immers herhaaldelijk voor dat er gemeente-arbeiders aan het werk zijn op het dak van een of ander huis.

— En toen heeft Raffles door alle verdiepingen heen ons gesprek kunnen afluisteren? vroeg Yerkes hoonend. Dat verbaast mij, zelfs van een man als den Gentleman-Inbreker!

Zonder zijn kalmte te verliezen hernam de Hoofdcommissaris:

— Hij gebruikte een uiterst eenvoudig middel, mijnheer Yerkes! Hij heeft moeten weten, welke van de schoorsteenen met dit vertrek correspondeerden en hij heeft er eenvoudig een microfoon door neergelaten, bevestigd aan een telefoondraad, waardoor het hem mogelijk was alles wat hier tusschen ons gesproken werd, zoo duidelijk te verstaan, alsof hij er bij gezeten had.

— Prachtig, dat moet ik zeggen! Dat is dus opgelost. Hij wist dat gij om zes uur bij mij zoudt komen! Maar hoe is het mogelijk, dat ik

dien Raffles voor u heb kunnen aanzien?

— Is dat het waarover gij u verbaast, mijnheer Yerkes? En gij zijt de man, die Raffles reeds een week goed kent en die weet waartoe hij in staat is? Het was voor hem meer dan voldoende, dat hij en ik beiden grijze oogen hebben, ongeveer van dezelfde kleur! Hij moet mijn gelaat hebben kunnen bestudeeren — hij zal mijn portret in een of ander blad hebben gevonden — en als Raffles er het eenmaal op gezet heeft, zich te vermommen, dan zal zelfs zijn eigen huisvrouw hem niet herkennen, verondersteld dat hij gehuwd is, wat ik niet geloof.

— En de uniform? riep Yerkes ongeduldig uit.

— Als dat alles is! Uniformen van allerlei aard kan men immers bij den eersten den besten costumier huren. En het is ook niet zoo moeilijk bij een uitdrager een uniform van politieagent te koopen en die met behulp van wat passementen en gouddraad te veranderen in de uniformjas van een hoofdcommissaris! Met de pet was het evenzoo gesteld — een breede band van gouddraad is voldoende om de pet van een gewonen agent te veranderen in die van een commissaris.

Yerkes had ongeduldig met zijn vuist op de leuning van zijn stoel getrommeld en riep nu:

— Maar hoe is hij, voor den drommel kunnen ontsnappen?

— Dat is slechts op een wijze te verklaren, mijnheer Yerkes! Uw eigen buttler heeft getuigd dat hij Raffles niet uit uw kamer heeft zien vertrekken. Gij zelf hebt ons medegedeeld, dat hij er eenige minuten voor zes uur nog was — dat wil zeggen zeer kort voor het tijdstip, hetwelk ik met u had afgesproken, om met u te praten over de arrestatie van de bende-leden — den aanvoerder en de kapiteins van het Kwade Oog. Het vermoeden ligt dus voor de hand dat Raffles naar beneden is gegaan, na u in uw safe te hebben opgesloten, zonder iemand tegen te komen en dat hij juist mijn auto voor de deur heeft zien stilstaan door het kleine venster, dat zich naast die deur in den voorgevel van uw huis bevindt.

— Maar hoe is het dan mogelijk dat gij elkander niet tegen het lijf zijt geloopt?

— Ik zeide u toch reeds, dat hij mij hoogst waarschijnlijk heeft zien aankomen! antwoordde Garmont een weinig kortaf, want hij zelf begon nu ook ongeduldig te worden, en dat is voor Raffles natuurlijk voldoende. Er was zeker niemand in de vestibule, wat niet zoo verwonder-

lijk is, nu gij drie bedienden hebt moeten ontslaan, die alle tot de leden van de bende bleken te behooren en hij heeft zich dus zeer gemakkelijk kunnen verschuilen achter een van de zware stoelen of canapé, die men in de vestibule van uw huis aantreft. Ik wenkte twee van mijn mannen en met Copper uw buttler gingen wij snel de trap op, nadat Copper mij had gezegd, dat hij mij nog slechts weinige oogenblikken geleden in uw spreekkamer had aangetroffen. Welnu, van dat oogenblik moet Raffles gebruik hebben gemaakt, om het huis te verlaten!

— Het huis dat gij door twaalf rechercheurs hebt laten omsingelen! riep Yerkes op kwaden toon.

— Wel zeker! En waarom zouden die lieden hem hebben gewantrouwd, waar zelfs mijn eigen chauffeur er een eed op had willen doen, dat ik het was, die daar het tuinpad afkwam en in de politieauto ging zitten. De rest weet gij! Raffles gaf mijn chauffeur het bevel hem naar het Ritz hotel te rijden, hij ging er aan den voorkant in, hij verliet het aan den achterkant...

— Met mijn honderd twintigduizend dollar in den zak! viel Yerkes hem sarcastisch in de rede.

— ... En sedert heeft men het spoor van hem verloren! voltooide Garmont kalm zijn zin, alsof hij de opmerking van den petroleumkoning niet had gehoord.

— En daarmee moet ik nu maar genoegen nemen?

Garmont fronste even de wenkbrauwen, toen hij ten antwoord gaf:

— Mijnheer Yerkes, ik herhaal nogmaals, dat wij niets onbeproefd zullen laten om Raffles te vinden.

— Ik hoop voor den naam van onze politie dat gij daarin zult slagen, mijnheer, hernam Yerkes ongeduldig. Ik moet u zeggen, dat mijn stemming jegens Raffles geheel is omgeslagen, nu ik zelf tot zijn slachtoffers behoor!

Garmont keek hem een oogenblik strak aan en zeide toen:

— Mijnheer Yerkes, als man van de politie zou ik zeker de laatste moeten zijn om een schelm als Raffles voor te spreken. Maar ik kan toch niet nalaten, er u opmerkzaam op te maken, dat diezelfde schelm ons onwaarderebare diensten heeft bewezen, door in minder dan een week tijd niet minder dan twintig uiterst gevaarlijke individuen, allen leden van de bende Het Kwade

Oog in onze handen over te leveren en daaronder bevond zich de aanvoerder, Irwin Osdrup, en alle kapiteins, zes in getal! En wij zouden nummer zeven ongetwijfeld ook kunnen vatten, als zijn goed gesternte hem niet met griep had bezocht en de anderen niet halstarrig geweigerd hadden den naam te noemen van het laatste lid van den Raad van Zeven!

— Dat ontken ik immers niet! bromde Yerkes voor zich heen. Maar mijn honderd twintig duizend dollar...

— Ik ontken niet, dat het een zeer hoog bedrag is! Maar gij hebt mij nog niet geheel en al laten uitspreken. Raffles, de Londensche Gentleman Inbreker, heeft ons niet alleen onschatbare diensten bewezen, hij heeft tot tweemaal toe belet dat de bende van het Kwade Oog zich meester maakte van de honderduizend dollar, welke zij van u geëischt had...

— Om ze naderhand zelf in zijn zak te kunnen steken! viel Yerkes den politiebeambte op bitteren toon in de rede.

— Goed, wij zullen dan het geldelijke deel terzijde laten, dat schijnt u bijzonder prikkelbaar te maken! hernam Garmont. Maar dan blijft toch in ieder geval het feit bestaan, dat Raffles door zijn snel en doortastend optreden belet heeft dat de wraakzuchtige bendeleden u doodden en dat uw eenig kind, Miss Maud, ontvoerd en wie weet ook wel gedood werd.

Weer bleef het stil.

Yerkes had den hoofdcommissaris strak aangekeken, zenuwachtig zijn eene been over het ander leggend en barstte nu uit:

— En wat wilt gij daar nu eigenlijk mee zeggen? Moet ik, omdat Raffles zich ongevraagd heeft aangeboden mij te helpen en omdat hij daarbij een aanslag op mijn leven voorkomen heeft, erin toestemmen, dat hij onder mijn neus, waar ik bij sta, op geen pas afstand van mij verwijderd, honderd twintig duizend dollar uit mijn brandkast neemt en er mee vandoor gaat? Ik stik bijna van woede, als ik bedenk, hoe hij mij met zijn mooie praatjes heeft bedrogen. De weergalooze onbeschaamdheid van dien man! Hij laat mij bij mijn thuiskomst van mijn kantoor een briefje op mijn schrijftafel vinden waarvan de Hemel mag weten hoe het daar is binnengekomen, daar niemand van de bedienden het had aangenomen, en dat ook de post niet had bezorgd en daarin gaat hij een weddenschap met mij aan, dat hij

mij binnen de zes uur, voor middernacht, zou hebben geslagen, zou hebben ontlast van honderd duizend dollar! Hij wedde om twintig duizend dollar! Ik lach er om, ik drijf er den spot mee, ik acht iets dergelijks volkomen onmogelijk! Gij komt op den afgesproken tijd om mij te bezoeken — ik ga met u naar mijn werkkamer — met een praatje wordt mijn dochter de kamer uitgestuurd — gij geeft mij den raad om mijn brandkast maar liever te ledigen — eh gij blijkt John Raffles te zijn, gij ledigt ook inderdaad mijn brandkast, maar in uw eigen zakken! Ik word in mijn eigen safe opgesloten en daaruit pas tien minuten later bevrijd — door den echten Hoofd-Commissaris van Politie. Is het niet om uit je vel te springen?

— Het is inderdaad zeer onaangenaam, mijnheer Yerkes.

— Onaangenaam? Is dat de eenige term, dien gij weet te vinden? riep Yerkes toornig uit. Ik wilde dat gij u eens in mijn toestand kondet verplaatsen!

— Dat tracht ik reeds te doen en dan heb ik het gevoel als iemand, die zich in het onvermijdelijke schikt en het behoud van zijn leven met honderd twintig duizend dollar eigenlijk niet te duur betaald vindt! zeide Garmont bedaard.

— Als ik u goed begrijp, geeft gij mij den raad van een vervolging af te zien? vroeg Yerkes op scherp toon.

— Daaraan denk ik niet, mijnheer Yerkes. Trouwens, dat zou de zaak volstrekt niet voor ons veranderen, want het is hier geen zaak, waarin gij u alleen maar civiele partij kunt stellen. Het betreft een zeer ernstigen diefstal en nu de zaak eenmaal aan het rollen is gebracht, moet het recht natuurlijk zijn loop hebben.

— Nu, ik hoop maar, dat het recht dan op Raffles toeloopt en hem bij den kraag pakt! Ik zal niet dulden, op zulk een wijze voor den gek te worden gehouden. Raffles heeft mij en mijn dochter groote diensten bewezen, ik erken dit, ik zou hem hebben willen beloonen met..... een paar duizend dollar als het moest, maar ik zou niet zijn wie ik ben, als ik goedvond, dat men mij voor mijn neus plunderde! Honderd twintig duizend dollar. Je moet maar durven!

— Ja, mijnheer Yerkes — het is maar al te zeer bekend dat Raffles steeds de zaken in het groot doet — en toch — uw verlies had nog veel grooter kunnen zijn!

— Hoezoo?

— Wel, gij zelf hebt mij medegedeeld dat er drie honderd duizend dollar in de brandkast waren, op het oogenblik dat mijn dubbelganger u bestal. Hij had immers evengoed alles kunnen medenemen!

Het gelaat van den petroleumkoning vertrok zich tot een grijns, toen hij zeide:

— Daar had ik niet aan gedacht. Ik ben hem dus groote erkentelijkheid verplicht. Hij had drie honderd duizend dollar kunnen stelen, hij heeft zich vergenoegd met honderd twintig duizend.

Een gentleman in de ware beteekenis van het woord!

— Ik weet dat ik er u mee grief, mijnheer Yerkes, maar daarop zeg ik volmondig: Ja, dat is hij zeker! Maar gentleman of niet — hij heeft diefstal gepleegd en op dit oogenblik is het heele raderwerk der politie in gang gezet, ten einde te trachten hem in handen te krijgen. Er zijn natuurlijk al telegrammen naar Londen verzonden en men heeft ons reeds telegrafisch zijn uitlevering gevraagd!

— Zoo waarlijk? Dan is hij reeds zoo goed als gevangen! riep Yerkes sarcastisch uit. Nu ik hoop dat uw bemoeiingen tot een goed einde zullen voeren, mijnheer Garmont. Ik kan er immers wel zeker van zijn, dat ik op dit oogenblik werkelijk met u praat?

— Als gij wilt, moogt gij mij eens flink aan hoofdhaar en baard trekken, mijnheer Yerkes! zeide Garmont glimlachend.

Hij was opgestaan en scheen het gesprek als geëindigd te beschouwen.

Hij bracht zijn bezoeker tot aan de deur en verzekerde hem daar nogmaals, dat hij zijn uiterste best zou doen, om Raffles te vinden.

Yerkes verliet het bureau van politie in een

zeer mistroostige stemming en woedend op alles en iedereen.

Het was gaan regenen en hij moest vrij lang wachten, alvorens hij een onbezette huurauto kon aanroepen.

Hij gaf den chauffeur zijn adres op in de Vierentwintigste Straat en de auto zette zich in beweging.

Het uur voor de schouwburgen was reeds achter den rug en de grootste drukte in Broadway was al voorbij.

Maar plotseling werd Yerkes uit zijn bittere overpeinzingen opgeschrikt, doordat de huurauto een hevigen schok kreeg.

Een zeer groote, gesloten auto was schuins de breede straat komen oversteken en had in de onmiddellijke nabijheid van een zijstraat de huurauto aangereden.

Onmiddellijk stopte de chauffeur, vloekend en tierend.

Het volgende gebeurde in minder tijd dan er noodig is om het te beschrijven.

Het portier van de huurauto aan den kant van den aanrijdenden wagen werd opengerukt en twee paar krachtige vuisten sleurden den petroleumkoning uit het voertuig en trokken hem in de gesloten auto, waar hem onmiddellijk een doek met een bedwelmende stof voor den mond werd gehouden.

De laatste gewaarwording van Yerkes was, dat er twee mannen tegenover hem plaats namen, terwijl een derde naast hem ging zitten, dat het portier hard werd dicht geslagen en dat de groote auto als het ware met een sprong voortstootte.

Het geheele voorval was zoo vliegensvlug in zijn werk gegaan, dat Yerkes nauwelijks besef had van wat er geschied was, toen zijn bewustzijn hem reeds snel ontzong.

Hoofdstuk II.

Raffles komt zijn hulp aanbieden.

Dien avond en den geheelen nacht wachtte Maud Yerkes op de terugkomst van haar vader in de grootste ongerustheid.

Yerkes had haar achtergelaten in het vorstelijk ingerichte huis in de Vierentwintigste Straat, met de belofte dat hij binnen één paar uur zou

terug zijn — en om half twaalf was hij er nog niet.

En voor de verschrikte verbeelding van het jonge meisje gleden nogmaals de beelden van het jongste verleden voorbij.

Zij dacht weder aan de eerste dreigbrieven

van de herleefde bende, brieven die allen onder- teekend waren met een wijd opengesperd, dregend starend oog en waarvan haar vader er ook een had ontvangen, met het bevel, om, op straffe des doods, een som van niet minder dan honderd duizend dollar te brengen in een eenzame hoeve op een tiental mijlen buiten New-York.

Haar vader had er geen oogenblik aan gedacht, dit verzoek in te willigen, want hij was een koppig en moedig man.

En toen was die geheimzinnige vreemdeling zich komen aanmelden, die zich had aangeboden om in de plaats van haar vader te gaan, na zijn gedaante te hebben aangenomen.

De uitslag was geweest dat bij die gelegenheid een tiental gevaarlijke leden van de bende onschadelijk werden gemaakt.

Er waren beruchte lang gezochte moordenaars onder en recidivisten van de ergste soort.

En daarop was dat avontuur gevolgd, waarin een der vrienden van den Grooten Onbekende, met een zacht en vrouwelijk gelaat, haar eigen rol had gespeeld, toen de bende de bedreiging had geuit, het eenige kind van den schatrijken Yerkes te zullen dooden, wanneer hij weigerachtig bleef, den gestelden losprijs te betalen.

En nogmaals waren acht leden van de bende in handen van de politie gevallen — waaronder de aanvoerder, Irwin Osdrup geheeten, die in het dagelijksch leven het eerzaam beroep van effectenhandelaar uitoefende, maar die zich ontpopte als een hoogst gevaarlijk misdadiger, die voor geen enkele gruweldaad terugdeinsde, om zijn doel te bereiken.

En ook herinnerde zij zich, hoe Raffles reeds ruiterslijk van den aanvang af, haar vader gewaarschuwd had, dat hij zou trachten hem een zeer groote som te ontrooven en er glimlachend in had toegestemd, dat Yerkes alle maatregelen zou nemen om zich te verdedigen.

Die strijd was beslecht in het voordeel van den stoutmoedigen avonturier — en in zijner vernedering had haar vader gezworen, zich te zullen wreken! Hij was uiterst gevoelig op het punt van geldzaken — en al was hij ook tientallen malen millionair, hij was toch niet voornemens, zich ongestraft honderd twintigduizend dollar te laten ontrooven.

Dit alles ging haar door het hoofd, toen zij ongeduldig in haar boudoir heen en weer liep, gevolgd door de blikken van Miss Sniffnose, de

spichtige huishoudster, een dame die in haar geheele uiterlijk gedachten aan scheermessen wakker riep.

Een kwartier tevoren had Maud het hoofdbureau opgebeld en toen vernomen dat haar vader reeds om negen uur weder was vertrokken, hetgeen haar onrust niet weinig deed toenemen.

— Ik kan mij niet begrijpen waar papa blijft! riep zij nu nogmaals uit, de kleine handen met een gebaar van angst ineen slaande.

— Mijnheer Yerkes zal onderweg zijn opgehouden! meende Miss Sniffnose, even van haar breiwerk opziende.

— Ogehouden? Maar het is geen kwartier rijden van het hoofdbureau van politie tot ons huis! En dan zou hij mij een boodschap gezonden hebben! Hij weet wel hoe ongerust ik in deze dagen ben, als hij een kwartier over zijn tijd is.

De huishoudster, zelve alles behalve gerust, bedacht nog een paar redenen, maar toen zij zelf inzag, dat zij weinig steekhoudend waren, zweeg zij.

Maud belde de club van haar vader op, hij was er den geheelen avond niet geweest!

Zij deed hetzelfde met eenige intieme vrienden van haar vader, de uitslag was dito.

Zij telefoneerde naar eenige schouwburggen, waar hij veel kwam, naar de Metropolitan Opera, te vergeefs.

Om half een, door onrust en vrees verteerd belde zij nogmaals het bureau van politie op.

Garmont had zijn post een half uur geleden verlaten.

Een brigadier stond haar te woord.

Ook hij kon haar volstrekt geen inlichtingen verschaffen.

Toen smeekte het jonge meisje hem haar dadelijk te waarschuwen, als er op het bureau iets omtrent het lot van haar vader bekend zou zijn.

Want langzamerhand had zich de vreeselijke gedachte bij haar post gevat dat er een ongeluk met haar vader was gebeurd. En toch, hoe was dat mogelijk, op den korten weg van de Veertiende naar de Vierentwintigste Straat?

Het regende sedert lang en hij zou stellig een huurauto hebben genomen.

Wel stonden er vier fraaie wagens in de garage achter in den tuin van het groote huis, maar er was nog geen nieuwe chauffeur gehuurd in de plaats van den schurk, die tot de bende bleek te hebben behoord.

Weer verliep er een uur.

Het jonge meisje had de huishoudster naar bed willen zenden, maar de oude dame, die al twaalf jaar in dienst van Yerkes was, had hardnekkig geweigerd, klaar wakker door de vrees waarin ook zij verkeerde.

Om half twee ging de telefoon. Maud, die onbewegelijk voor zich had zitten uitstaren, vloog op en ijde naar het toestel.

Zij luisterde even en haar gelaat werd vreeselijk bleek.

Ijlings stond Miss Sniffnose op en trad achter haar, vreezende dat zij aanstonds zou neerstorten.

En toen kwam het op heeschen toon over de lippen van het jonge meisje.

— Er moet iets vreeselijks met papa zijn gebeurd. Er is zoeven bericht ontvangen van een aanrijding tusschen twee auto's, niet ver van ons huis, op nauwelijks honderd passen en men denkt, dat het in verband staat met dat raadselachtige wegblijven van vader. De chauffeur van de huurauto zegt dat hij iemand gereden heeft, die niemand anders kan zijn geweest dan vader, want de beschrijving die hij van hem gaf, komt uit. Hij keek natuurlijk in den wagen, nadat de aanrijding had plaats gehad en zag toen door het portier, dat zijn passagier aan de andere zijde uit de auto werd getrokken, in den wagen, die den zijnen aanreed. En dat alles ging zoo vliegensvlug, dat hij niet eens tijd had van zijn zetel te komen, of reeds was de andere auto bliksemsnel weggereden.

Miss Sniffnose had met open mond naar dit verhaal geluisterd en zeide:

— Maar mijn kind, het is toch denkbaar... het is mogelijk, dat...

— Neen, Miss Sniffnose, er kan niet aan getwijfeld worden, viel het jonge meisje haar in de rede. Het is een laaghartige aanslag, waarvan mijn arme vader het slachtoffer is geweest. Ik moet dadelijk naar het Hoofdbureau van politie om inlichtingen te geven.

— Alleen? riep de oude dame verschrikt uit. Laat mij tenminste meegaan!

Even verscheen er een flauwe glimlach om de lippen van Maud, toen zij zeide:

— En gelooft gij, dat gij mij zoudt kunnen beschermen, als er misschien van die schurken om ons huis zouden dwalen! Ik zal Copper meenemen, ik weet dat hij ook nog op is! Ik zal met een van de kleine auto's gaan en zelf sturen.

— Dat is niet noodig, Miss, dat zal ik wel doen! liet eensklaps een heldere stem zich hooren.

Met een kreet van schrik wendden de beide vrouwen zich om.

Op den drempel van de kamer stond een rijzig man, met breede schouders, een sierlijk middel en een fijn besneden, krachtig geteekend gelaat, waarin twee groote, grijze oogen het jonge meisje ernstig aanzagen.

Hij kwam langzaam verder de kamer in en vervolgde:

— Ik hoop, dat ik u geen schrik heb aangejaagd. Dat zou mij leed doen. Ik kom hier om u te helpen, miss Yerkes.

— Maar... wie zijt gij dan? riep het jonge meisje uit, terwijl zij den vreemdeling ontsteld aankeek, daar zij zich niet begrijpen kon, hoe hij op dit late uur had kunnen binnen komen zonder dat de bediende, die was opgebleven, haar gewaarschuwd had.

— Ik ben John Raffles, miss Yerkes! klonk het op rustigen toon gegeven antwoord. Gij moet het mij niet ten kwade duiden, dat ik mij niet behoorlijk heb doen aandienen, maar daartoe ontbrak mij de gelegenheid. Ik kom namelijk van het dak...

— Van het dak? herhaalde het jonge meisje toonloos. Waart gij daar? Ik begrijp niet...

— Het is toch zeer eenvoudig, miss! hernam de Groote Onbekende. Ik wist wel, dat de bende van het Kwade Oog een groote nederlaag had geleden door de arrestatie van haren aanvoerder en van bijna al de kapiteins. Maar ik vreesde niettemin, dat er nog genoeg leven in het overschot zou schuilen, om voor weerwraak beducht te zijn. En de uitkomst heeft tot mijn leedwezen maar al te duidelijk aan het licht gebracht, dat ik mij niet vergist heb en er goed aan heb gedaan, het huis van uwen vader niet uit het oog te verliezen.

— Hoe... gij weet dus...? riep Maud uit.

— Ik zeide u reeds, dat ik op het dak vertoefd heb. Het is niet eens een onaangename plaats in dezen tijd van het jaar en men heeft er een verrukkelijk uitzicht over een groot gedeelte van de stad en de rivier. Welnu, ik heb mij den tijd gekort, door een luistertoestel te verbinden aan den telefoondraad, die in den muur van uw huis verdwijnt en dien draad als het ware af te tappen... te luisteren om het met een leelijk woord te zeggen. Het was misschien niet bijzonder

discreet, maar een voorgevoel zeide mij, dat hier nog niet alles in orde was. Ik had uw vader zien uitgaan en ook ik maakte mij ongerust over zijn langdurig uitblijven. Om kort te gaan — ik heb de telefonische boodschap van het hoofdbureau van politie opgevangen en kom u mijn diensten aanbieden.

Maud luisterde met een bleek gelaat toe.

Daar stond de man tegenover haar, die haar vader op listige wijze beroofd had van een bedrag van niet minder dan honderd twintig duizend dollar, nog geen drie dagen geleden — en diezelfde man drong hier nu op onverklaarbare wijze binnen en kwam haar zijn diensten aanbieden!

Raffles scheen op haar bleek gezichtje te lezen wat er in haar omging, want hij zeide op zachten toon:

— Ik weet zeer wel, miss Maud, dat gij alle reden hebt om boos op mij te zijn — ik heb mij zelf voor de kleine diensten, welke ik aan uwen vader heb kunnen bewijzen, op een wel wat al te ruime en ook niet zeer gewone wijze beloond. Maar — het gold hier een weddenschap! Uw vader had mij als het ware getart. Hij had verzekerd, dat ik er nimmer in zou slagen, hem van zulk een groote som te berooven. Hij verdedigde zich zoo goed hij kon — dat was zijn recht. Ik heb den strijd gewonnen — met eerlijke middelen, dat zult gij zelve moeten toegeven. Overigens — gij staat juist naast de telefoon — een paar woorden aan mijnheer Garmont zullen wel voldoende zijn om hier in allerijl een half dozijn agenten heen te doen komen — met voor mij waarschijnlijk zeer onaangename gevolgen!

— Niet verder, John Raffles! viel het jonge meisje hem in de rede. Ik wilde liever dat gij niet over dien diefstal hadt gesproken. Ik zou dan slecht onthouden hebben, dat gij reeds mijn vader het leven hebt gered, dat een uwer vrienden zich vrijwillig in levensgevaar heeft begeven, om te beletten, dat ik door die afschuwelijke mannen werd ontvoerd, dat gij herhaaldelijk zelf in doodsgevaar hebt gezweefd — terwille van lieden, die u volkomen vreemd en overschillig moesten zijn. Dat is het eenige waaraan ik had willen denken. En — ik zal niet naar de politie telefoneeren.

— Maar Maud.... stotterde miss Sniffnose, die bevend naast de groote tafel was blijven staan

en haar oogen niet kon afwenden van dien zonderlingen man, die daar zoo rustig zijn lot verbeidde, alsof geen jarenlange gevangenisstraf hem zou wachten, in geval hij gegrepen werd. Maar Maud — ik weet niet.... je vader zou dit waarschijnlijk niet goedkeuren!

— Ik ben bijna zeker van wel, miss Sniffnose! hernam Maud kalm. Er bestaat toch nog zoo iets als dankbaarheid! Ik wil dat mijnheer Raffles zich hier volkomen vrij gevoelt!

Raffles had met gebogen hoofd toegelusterd en zeide nu eenvoudig:

— Ik wist wel, dat ik mij niet in u vergist had, miss Yerkes. En miss Sniffnose neem ik het volstrekt niet kwalijk, dat zij er anders over denkt dan gij. Alles wel beschouwd, ben ik toch niets anders dan een misdadiger, en....

— Stil! beval Maud en haar stem klonk een weinig heesch. Spreek daar niet over. Gij komt nu om mij uw hulp aan te bieden — en ik neem die hulp van ganscher harte aan. Ik weet immers dat er voor u weinig dingen zijn, welke gij niet kunt volbrengen — en nimmer had ik zoozeer den steun noodig van een krachtige hand als op dit noodlottig oogenblik. Maar zeg mij toch eerst, hoe gij er in geslaagd zijt, hier binnen te komen, zonder dat iemand er iets van gemerkt heeft!

— Dat ging heel eenvoudig, miss Maud! antwoordde Raffles. Het dak heb ik bereikt, toen de duisternis begon te vallen, langs de achterzijde van het huis. En van het dak naar den zolder — dat had niet veel te beteekenen! Er waren dakvensters genoeg....

— En hij ziet er uit om door een ringetje te halen! riep miss Sniffnose ondanks zich zelve uit, vervuld van bewondering, mengeling van cynisme en gevoeligheid voor dien vreemden man.

— Dat doet de gewoonte, miss! antwoordde Raffles glimlachend. Maar laten wij nu ter zake komen, want ik vrees, dat de tijd dringt. Had uw vader voor hij heenging, de een of andere waarschuwing ontvangen?

— Niets!

— Zijt gij er volkomen zeker van?

— Volkomen zeker! Juist in die dingen had mijn vader in het geheel geen geheimen voor mij. Hij zou het mij stellig gezegd hebben, wanneer er zich iets dergelijks had voorgedaan.

— Waarom maakte hij geen gebruik van een zijner eigen auto's?

— Omdat wij nog geen chauffeur hebben in de plaats van dien ellendeling, die nu in de gevangenis zit. Gij begrijpt wel, dat vader goed uit zijn oogen zal zien, alvorens hij weder een chauffeur in dienst neemt.

— Ja, dat is volkomen begrijpelijk! hernam Raffles. Helaas heeft juist die overmaat van voorzichtigheid hem nu een leelijke poets gebakken. Ik gebruik geen sterker uitdrukking, omdat ik niet geloof, dat het leven van uwen vader onmiddellijk gevaar loopt.

— Denkt gij dat werkelijk, of zegt gij dat om mij gerust te stellen? vroeg Maud op angstigen toon.

— Ik meen wat ik zeg! De kerels, die hem ontvoerd hebben, hadden hem immers even goed op de plaats zelve kunnen dooden!

Maud huiverde bij het hooren van die woorden en hernam zacht:

— Wat denkt gij dan, dat zij met hem doen zullen?

— Zij zullen hem waarschijnlijk gevangen houden in een van hunne dievenholen, waarvan New-York krioelt en u een hoogen losprijs voor zijn uitlevering vragen!

— Als dat werkelijk zoo is, dan dank ik den hemel! riep Maud uit. Ik zal gaarne en met vreugde iedere som betalen, welke de bandieten mij mochten vragen!

— Ik had natuurlijk niet anders verwacht, miss! zeide Raffles. Ik begrijp dat gij niet anders kunt handelen. Maar mijn standpunt is een weinig verschillend van het uwe. Gij wilt niets anders — en hoe menscheijk is dit! — dan uw vader weder aan uw zijde hebben, al zoudt gij er een vermogen voor moeten betalen. Ik echter zou niets liever willen dan ook het laatste overblijfsel van de bende te vernietigen, opdat deze stad weder vrij zal kunnen ademen. Ik wil mij volstrekt niet beter voordoen dan ik ben — het is voor mij een levensbehoefte, te strijden tegen deze soort bandieten, die ieder gevoel van menscheijkheid over boord hebben geworpen, en als wilde dieren moorden en rooven. En dus grijp ik iedere gelegenheid aan, die zich voordoet, om den vijand een slag toe te brengen, die hem voor goed moet nedervellen. Die gelegenheid biedt zich nu aan.

— Maar — gij zoudt mij toch niet willen ont-raden, dadelijk de som te betalen, zoodra de schurken mij hun bekenden dreigbrief zenden?

Iedere seconde uitstel zou hem toch den dood kunnen brengen!

— Ik denk er niet aan, miss, om u iets dergelijks aan te raden! hernam Raffles rustig. Alleen zou ik nauwkeurig van alle bijzonderheden op de hoogte gehouden willen worden, teneinde op het juiste oogenblik te kunnen ingrijpen. Gij zijt zoo verbazend rijk, dat voor u een honderd duizend dollar meer of minder er in het geheel niet op aankomt. Maar dat geld zou als lok-vink kunnen dienen om de verblijfplaats van de bandieten te ontdekken.

— En denkt gij dat dit mogelijk zou zijn, zonder daardoor het leven van mijn vader in het grootste gevaar te brengen?

— Dat denk ik, miss! Ik zou zelfs niet willen handelen, voor wij volkomen zekerheid hebben, dat uw vader weder op vrije voeten is, of dat wij zijn gevangenis hebben ontdekt. Want in dat geval — dat zweer ik u — zullen wij hem weten te bevrijden en de geheele bende uit-roeien! Alleen is het noodzakelijk, dat ik dadelijk door u op de hoogte word gebracht, zoodra gij den dreigbrief ontvangen hebt. Wij mogen dan geen seconde verloren laten gaan. Trouwens — reeds vannacht zal ik mijn metgezellen aan het werk zetten.

— Maar hoe zal ik u zoo spoedig weten te bereiken? vroeg het jonge meisje. Ik weet immers niet eens, waar gij hier verblijf houdt?

— Dat is zoo, miss! En het spijt mij, maar de omstandigheden maken voor mij een weinig geheimhouding absoluut onvermijdelijk. Ik kan zelfs aan u niet zeggen, waar ik hier mijn tenten heb opgeslagen. Maar er is een zeer goed en betrouwbaar middel, om mij dadelijk alles te laten weten, wat gij wilt! Dat middel is beter en veiliger dan telefoon en telegraaf, dan besteller en brief!

Raffles hief een vrij groote tasch op, welke hij tot dusverre in de hand had gehouden en wees op een paar groote, ronde gaten in een der zijwanden.

Toen ging hij glimlachend voort:

— Daarin zit mijn bode!

Hij opende de tasch voorzichtig, stak er de hand in en haalde er een zeer fraaie postduif uit, een krachtig, blijkbaar zeer vlug dier, te oordeelen naar de diepe borst, de groote vlucht, den gedrongen, stevigen bouw.

— Het dier is volkomen tam en zal gaarne

op uw hand gaan zitten! zeide Raffles, den schoonen vogel over de glanzende veeren streelend. Bal uw rechtervuist maar eens!

Maud maakte een vuist van haar kleine hand en Raffles plaatste er den vogel op, die rustig bleef zitten en het meisje met zijn schrandere, levendige oogen aankeek, als begreep hij volkomen zijn gewicht en de taak, die van hem verlangd werd.

Maud streek de postduif over het kopje en zei een paar vleiende woordjes tegen het dier, die het volkomen gerust schenen te stellen.

Raffles had intusschen een opvouwbare kooi uit de tasch genomen en stelde die met een paar handgrepen op een tafel op.

Hij opende het deurtje en zei:

— In je kooitje, Larry!

Dadelijk wipte de duif op de tafel en ging statig als met afgemeten passen de kooi binnen.

Raffles sloot het deurtje en zeide glimlachend:

— Gij ziet daar, half onder de borstveeren verborgen, een klein kokertje van aluminium. Hier hebt gij een klein stukje dun perkament. Als gij het in stukjes van ongeveer vier centimeters in het vierkant knipt, kunt gij daarop korte mededeelingen schrijven en het, na het zoo klein mogelijk te hebben opgerold, in het kokertje doen. Draag dan de kooi op een van de balkons, open het deurtje en Larry zal wel voor de rest zorgen!

Maud had het kleine vel dun perkament aangenomen en zeide:

— Ik zal volgens uwe opdracht handelen! Geloofst gij dat de duif zal doen wat gij van haar verwacht?

— Daaraan twijfel ik geen oogenblik, miss! Het schrandere dier zal binnen tien minuten zijn waar ik het verwacht! En nu moet ik afscheid van u nemen! Ik vermoed dat de politie wel dadelijk hier zal zijn, om nadere bijzonderheden uit uw mond te vernemen en gij begrijpt wel, dat ik er niet op gesteld ben, haar in de armen te loopen en ze zou terecht willen weten, wat een wildvreemd man op dit uur van den nacht in in dit huis komt doen, terwijl geen van de bedienden hem heeft zien binnen gaan!

Maud scheen een ondeelbaar oogenblik te aarzelen.

Toen stak zij Raffles met een spontaan gebaar van dankbaarheid de hand toe en zeide, een beetje bleek, maar met vaste stem:

— Ik wilde voor God, John Raffles, dat gij uw beroep liet varen! Maar ondanks alles — gij zijt een gentleman en ik dank u bij voorbaat voor alles wat gij voor mij en mijn armen vader doen wilt!

— Daar spreken wij niet over, miss! viel Raffles haar snel in de rede. Het verheugt mij, dat juist deze kleine diensten in zekere gevallen mijn beroep doen vergeten — dat ik wel niet zoo spoedig zal kunnen laten varen. En nu moet ik gaan. Zoodra er zich iets bijzonders voordoet, zendt gij mij de duif. Ik zal dan mijn maatregelen kunnen nemen. Een mijner vrienden zal voortdurend dit huis blijven bewaken. Neen, gij behoeft geen moeite te doen, een der bedienden te waarschuwen om mij uit te laten, Miss! Op uren als dit kan ik bezwaarlijk toelaten, dat men zich zooveel moeite voor mij geeft! Ik zal gaan zooals ik gekomen ben, over het dak!

De goedkoopste en beste is
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk III.

De postduif.

Dien nacht sliep Maud Yerkes zeer slecht. Zij moest onophoudelijk denken aan het lot van haar vader.

Zeker, Raffles zou wel gelijk hebben, toen hij

zeide dat de handelaar geen oogenblikkelijk gevaar liep, maar het denkbeeld, dat hij zich in de macht van die vreeselijke bandieten bevond, die zeker geen oogenblik zouden aarzelen om hem

van het leven te berooven, wanneer zijn dochter de som niet betaalde, welke zij zouden vragen, deed haar huiveren.

En zij dacht ook aan dien vreemden man, die op zulk een zonderlinge wijze eensklaps voor haar had gestaan en haar had aangeboden, haar vader terug te vinden en de schurken te bestrijden, die dus nog altijd niet geheel en al ten ondergebracht schenen te zijn.

Zij bedacht, welke buitengewone diensten deze geniale gelukzoeker aan de gemeenschap had kunnen bewijzen, indien hij zijn noodlottig beroep vaarwel wilde zeggen.

En zij zag in haar halve sluimering opnieuw die scherpe, fraai gesneden trekken, dien krachtigen mond, die heldere, doordringende, tot op den bodem der ziel lezende oogen, die zoo streng en toch ook zoo zacht konden kijken.

Op dien man had zij al haar hoop gevestigd, want zij begreep maar al te goed, dat de politie hier machteloos stond en dat die eene man, geholpen door een paar stoutmoedige vrienden, veel meer kon uitrichten dan het politiecorps van geheel New-York.

Zij stond vroeger op dan gewoonlijk en trachtte eenige verfrissing te vinden in een koud bad.

Toen zij geheel alleen aan het ontbijt zat — Miss Sniffnose was zoeven pas opgestaan, zeer vermoeid door een bijna slapeloos doorgebrachten nacht — kwam Copper, de butler, binnen met een grooten brief op een zilveren presenteerblad.

— Een brief voor u, Miss! zeide hij op zachten toon.

Ook zijn oogen waren dof en zijn gelaat had een bleeke kleur.

Haastig greep het jonge meisje naar den brief, terwijl een siddering door haar tener lichaam ging, toen zij het opschrift las en toch zag die brief er niet anders uit dan zooveel andere brieven.

Toen scheurde zij vastbesloten den omslag stuk en las:

„Maud Yerkes! Zorg dat er morgen tusschen zes en zeven uur 200,000 duizend dollar in contanten gebracht zijn op den zolder van een huis in de Moore Street 17 en wel in de kleine kamer, die zich recht tegenover de trap bevindt. Meng de politie er niet in of het zou je slecht vergaan, jou en je vader! En probeer niet Raffles er in te halen, als je niet wilt, dat er ongelukken met je vader gebeuren. Als het geld er morgen op het vermelde uur niet is, dus uiter-

lijk om zeven uur, heeft je vader om kwart over zeven opgehouden te leven”.

En de brief droeg als onderteekening het wijdgeopende, boosaardig sturende oog.

Maud liet het papier zakken en een oogenblik bleef zij recht voor zich uitzien, niet in staat om geregeld te denken.

Maar toen besloot zij aanstonds te handelen.

Het geld zou betaald worden, zij dacht er zelfs niet aan, om niet aan het bevel van de bende te gehoorzamen.

Als zij voor twee honderd duizend dollar het leven van haar vader kon koopen, dan mocht zij geen seconde aarzelen.

Maar zij had Raffles beloofd, hem in ieder geval op de hoogte te houden van hetgeen er in het huis gebeurde en daarom wilde zij nu dadelijk handelen.

Zij snelde met den brief in de hand naar haar boudoir, waar de kooi met de postduif was blijven staan, nam aan een tafeltje plaats, knipte het vel perkament dat Raffles haar gegeven had in kleine stukken en schreef op een daarvan zoo klein mogelijk:

Zooeven dreigbrief ontvangen. Morgen 200,000 dollar tusschen zes en zeven Moore Street 17. Maud Yerkes.

Zij opende de kooi, nam de postduif er uit, rolde het stukje perkament zoo dun mogelijk op en stak het rolletje in het kokertje, dat zij op de borst van de duif verborgen vond.

De postduif liet haar rustig begaan en keek haar met haar schrandere oogen aan, alsof zij zeer goed begreep wat er van haar verlangd werd.

Maud streelde het schoone dier over den gladden kop, nam het in de hand en ging er mede naar een der vensters.

Zij duwde het open, trad op het balkon, hief de hand op en gaf de postduif de vrijheid.

De vogel steeg eerst rechtstandig in de lucht, scheen zich daar even te orienteeren en sloeg toen zonder aarzeling den weg naar huis in.

Maud oogde de duif na, zoover zij kon, terwijl zij de oogen met de kleine hand beschutte en trad toen zuchtend weder in de kamer terug.

Haar hart was bezwaard.

Zeker, zij wist, dat Raffles het onmogelijke zou doen, om tegen de bende te strijden tot hij de overwinning had behaald — zij wist ook, dat het Kwade Oog reeds een zwaren slag had

ontvangen door de arrestatie van den aanvoerder en van alle kapiteins op één na.

Maar die een zou er wellicht in slagen, het zinkende schip boven water te houden en de bende nieuw leven in te blazen.

En toch behoefde zij slechts de gevraagde 200.000 dollar naar de afgesproken plaats te brengen, om er zeker van te zijn, dat zij het leven van haar vader zou kunnen redden.

Waarom gevoelde zij zich dan zoo beangst? Voor wien vreesde zij?

Kon het zijn, dat die vreemdeling, die haar vader bestolen had, die dus een dief was, die door de justitie van vier verschillende landen werd gezocht, op wiens aanhouding een premie van twee duizend pond Sterling was gesteld — dat die misdadiger zulk een grooten indruk op haar had gemaakt, dat zij sidderde als zij er aan dacht, dat hij in dezen vreeselijken strijd kon worden gedood?

Een blos van schaamte steeg in haar wangen op, als zij dit overwoog en toch had diezelfde man zich geen gentleman betoond in de waarachtige beteekenis van het woord?

Had hij niet zonder aarzelen zijn leven op het spel gezet, om het hare en dat van haar vader te redden?

Had hij zich een oogenblik rust gegund in dien ongelijken strijd tegen een groote overmacht?

Langzaam, met gebogen hoofd, sloot zij het venster weder.

De duif kon over enkele minuten, zoo had Raffles haar gezegd, in haar hok zijn aangekomen en dan zou er geen half uur meer verlopen, of hij zou komen om met haar het noodige te bespreken.

En het jonge meisje moest het zich zelve wel met brandende wangen bekennen — dat vooruitzicht deed haar hart met snelle slagen kloppen.

Eindelijk een man te hebben ontmoet — een man in de goede beteekenis, een man die handelde en streed, die durfde en ondernam.

Hoe verschilde hij met die tientallen jongelieden van haar kringen, modepoppen, slappe, geesteloze saletjonkers, of sportmaniakken, die aan niets anders dachten dan aan hun motorfiets, hun basebat of hun golfstokken!

Wat een bedwongen kracht sprak er uit al zijn bewegingen, uit den blik van zijn heldere, staalgrijze oogen, uit de houding van zijn hoofd!

Hoe onbevreesd, hoe ridderlijk, hoe gelant was hij!

Maud had zich op een stoel laten nederglijden en verborg het gloeiende gelaat in de handen.

Het hielp niet, of zij het langer voor zich zelf trachtte te verbergen — zij had dien man lief met al de kracht van een jong hart, dat de liefde nog niet anders had leeren kennen dan in den vorm van leegen, laffen flirt.

En heet stroomden de tranen haar over de wangen, toen zij die ontdekking gedaan had — want zij zag het heel duidelijk in... de stoutmoedige avonturier zou zich niet willen binden, zijn vleugels niet laten kortwieken.

Hij had zich blijkbaar een taak gesteld, een taak die zijn geheele leven vervulde en die taak zou hij volbrengen, ook al kostte het hem zijn levensgeluk.

Sedert zeven uur in den morgen stond Charly Brand, zorgvuldig vermomd, in de Vier-en-twintigste Straat op post, niet ver van het huis van Yerkes.

Raffles had hem volkomen ingelicht, alvorens hij den tocht naar het dak van het huis ondernam en de jonge man wist wat hij te doen had.

In een naburige garage was zijn motorfiets gestald en hij zou die dadelijk kunnen gebruiken, zoodra hij ze noodig mocht hebben.

Het was ongeveer half negen, toen hij plotseling een haveloos gekleeden jongen langs het tuinpad zag snellen en op de groote voordeur toegaan.

Hij scheen iets in de bus te stoppen en ijde toen dadelijk weder weg, na te hebben aangescheld.

Hij sprong op een rijwiel, dat hij tegen het hek had gezet en begon als een razende te trappen.

En de jongen was reeds in het drukke straatgewoel verdwenen, voor Charly nog goed en wel begreep wat er eigenlijk gebeurde.

Hij dacht er nog over of hij zou trachten, den jongen terug te vinden, ofschoon hij er volstrekt niet zeker van was, dat de knaap iets verkeerd in den zin had gehad, toen de deur reeds op een kier geopend werd.

Van zijn standplaats, aan de overzijde van de breede straat en een weinig terzijde, kon hij niet zien, wie er achter de deur stond, maar hij meende het witte haar van Copper, den butler, te herkennen.

Dadelijk ging de deur weer dicht.

Van dat oogenblik hield Charly het huis scherp in het oog.

Hij wantrouwde dien knaap, die zooveel haast had gemaakt met het afgeven van zijn boodschap.

Er verliepen ongeveer twintig minuten.

Toen werd er een venster op de eerste verdieping geopend en de jonge man herkende Maud Yerkes, die op het balkon trad.

Zij stak den rechterarm omhoog en een seconde later fladderde een duif uit haar hand weg en verloor zich spoedig in het blauw van den lentedhemel.

— De postduif van Raffles! mompelde Charly half luid. Waarschijnlijk staat dat in verband met de komst van dien kleinen straatjongen. Nu, dan zal Raffles wel zeer spoedig verschijnen! Ik geloof dat ik nu niets beters kan doen dan hier te blijven schilderen!

Hij richtte zijn schreden naar de garage, liet zijn reçu zien en ging naar zijn motorfiets, die op den standaard stond.

Op de duozitting was een groot valies bevestigd, dat op een kier openstond en waar binnen iets scheen te leven.

Charly maakte het valies los, verliet de garage weder en stak de straat over.

Hij keek omzichtig rond, om te zien of men hem niet bespiedde en toen de weg hem veilig leek, ging hij haastig over het tuinpad en belde aan.

Copper, de oude buttler, opende de deur en keek verwonderd naar dien eenvoudig gekleeden jongen man met zijn half openpuilend valies.

— Wat wilt gij? vroeg hij, een weinig wantrouwend.

— Ik zou gaarne dadelijk Miss Maud gesproken hebben! antwoordde Charly. Geef haar deze enveloppe en laat zij zich overtuigen van den inhoud, zij zal mij dan zeker dadelijk bij zich toelaten.

Met deze woorden drukte hij den buttler een kleine enveloppe in de hand die een hard voorwerp scheen te bevatten en na eenige aarzeling ging de buttler heen, maar niet dan nadat hij de deur voor den neus van den bezoeker had dichtgedaan.

— Hij is niet heel beleefd, onze vriend Copper! mompelde Charly Brand glimlachend. Maar ik zal het hem maar niet kwalijk nemen, het is niet te verwonderen, dat de oude heer een wei-

nig wantrouwend is geworden na alles wat er reeds in dit huis is voorgevallen!

Hij behoefde echter niet lang te wachten.

Nadat er eenige minuten verlopen waren, ging de deur weer open en Copper, nu veel vriendelijker, verzocht hem binnen te treden.

Charly volgde den buttler naar het boudoir van Miss Maud, waar hij het jonge meisje aantrof, met de helft van het ivoren schijfje nog in de hand, hetwelk Raffles als herkenningsteeken aan Charly had medegegeven, terwijl Yerkes zijn eigen helft, die er nauwkeurig aan paste, in handen van zijn dochter had achtergelaten.

Toen Maud haar blik op den bezoeker liet rusten, verscheen er even een trek van teleurstelling op haar lief gelaat.

— Ik dacht.... stamelde zij. Ik meende, dat mijnheer Raffles zelf.... gij zijt het toch niet?

— Neen, Miss! antwoordde Charly glimlachend, want hij had de uitdrukking van spijt zeer goed waargenomen en hij was niet jaloersch op zijn eenigen waren vriend! John Raffles zal hier wel spoedig komen, maar ik, zijn vriend en afgezant, ben hier gekomen om uit uw mond eenige inlichtingen te vernemen, welke ons beiden van groot nut kunnen zijn. Gij hebt u immers overtuigd, dat mijn helft van het ivoren schijfje past aan de helft van het schijfje van uw vader?

— Ja mijnheer! En ik twijfel er niet aan, of gij zijt een van de vrienden van John Raffles! Zeg mij slechts, wat gij wenscht!

— Gij hebt zooeven een brief ontvangen? Ik bedoel een afzonderlijken brief, die niet met de eerste bestelling van de post kwam?

— Zoo is het! antwoordde het jonge meisje, met een huivering. Een dreigbrief!

— Dat dacht ik 'al half! hernam Brand. Ik heb den jongen gezien, die den brief in de bus van de huisdeur liet glijden. Daarop hebt gij zeker dadelijk een waarschuwing aan Raffles door middel van de postduif gezonden?

— Dadelijk!

— Ik heb u op het balkon zien komen — misschien was het niet heel voorzichtig van u — en ik heb de duif zien heenvliegen. Zij moet nu reeds lang in haar hok zijn aangekomen. Maar ik kan niet wachten op de komst van mijn vriend. Ik moet nu dadelijk dien knaap nagaan. Hij behoort misschien tot de bende, tenminste wanneer de bandieten niet den eersten den besten

jongen van de straat hebben gehaald, om die boodschap voor hen te verrichten.

— Maar hoe wilt ge dien jongen terug vinden? riep het jonge meisje verbaasd uit. Hij moet al minstens tien minuten weg zijn!

— En hij gebruikte een rijwiel, miss! ging Brand voort. En toch zal dat geen bezwaar zijn om hem terug te vinden, als ik nu verder geen tijd verloren laat gaan. Want ik heb iemand bij mij, die veel beter dan ik zelf het spoor van dien jongen zal hervinden, indien ik hem maar iets geef, waaraan lucht van dien jongen is blijven hangen — den brief bijvoorbeeld, dien hij zeker onder zijn buisje op het bloote lijf zal hebben gedragen!

Onder het spreken had Charly Brand het valies geopend. en daaruit sprong nu een kleine ruigharige terrier te voorschijn, die zich eens duchtig schudde, zeer verheugd, dat hij uit zijn gevangenis bevrijd was en nu den jongen man met zijn schitterende, bruine oogen vragend aankeek, alsof hij een of ander bevel verwachtte, zonder zelfs eenige aandacht te schenken aan Maud, die zeer verbaasd toekeek.

— Wat beteekent dat, mijnheer? vroeg zij ten slotte.

— Dat is de helper waarover ik zoeven sprak, miss! antwoordde Brand glimlachend. Hij is klein — maar ik ken geen anderen hond ter wereld, begiftigd met zulk een voortreffelijken neus! Hij heeft zelfs in Londen wel eens een spoor teruggevonden, dat reeds veertien uren koud was! Zoudt gij mij dien brief eens willen geven?

— Hier is hij, mijnheer! zeide Maud en zij gaf Charly den brief, dien zij op een tafeltje had geworpen.

Brand las hem vluchtig door, zonder hem aan te raken en vroeg toen:

— Hebt gij dien brief lang in uw handen gehad?

— Den tijd om hem te lezen!

— Des te beter! Ik ga er dan dadelijk op uit, miss! Hoe warmer het spoor, hoe meer kans ik heb, dat ik dien jongen terug vind. Wees zoo goed, aan John Raffles te zeggen, wat ik gedaan heb. Hij zal het zeker goedkeuren. Zoodra ik de verblijfplaats en misschien de medeplichtigen van den knaap gevonden heb, keer ik terug om te vernemen, wat gij met onzen wederzijdschen vriend hebt afgesproken.

Hij nam den brief bij een punt op, en riep:

— Kom eens hier, Busto!

Dadelijk kwam de terrier aanloopen.

Charly Brand hield den hond den brief voor en beval:

— Zoek — verloren!

De hond snuffelde even aan den brief en rende onmiddellijk naar de gangdeur.

Charly wendde zich tot Maud en zeide, terwijl hij zich gereed maakte om te vertrekken:

— Ik zal dit briefje eenigen tijd bij mij moeten houden, miss, voor het geval dat Busto onderweg het spoor mocht bijster worden. Ik kan hem er dan opnieuw lucht aan geven. Gij kent den inhoud toch zeker wel goed?

— Die is vast in mijn geheugen gegrift, mijnheer! antwoordde Maud. Hoe zou ik dien ooit kunnen vergeten!

— Dan ga ik nu heen — en ik hoop, dat ik zal slagen!

Hij boog voor het jonge meisje en had het volgende oogenblik de kamer en het huis verlaten.

Hoofdstuk IV.

Een noodlottig voorval.

De postduif vloog met breeden vleugelslag over de huizenzee van New-York, haar doel tegemoet.

Zonder zich een oogenblik te vergissen of zelfs maar te aarzelen, ging de vogel in rechte lijn terug naar het hok, dat hij zoo goed kende.

De duif scheen zich volkomen van haar taak bewust te zijn en liet zich in het geheel niet

verlokken door de talloze andere duiven, wie zij bij haar vlucht over de stad ontmoette en die haar schenen uit te noodigen, met hen te spelen in de diepblauwe lucht.

Maar eensklaps scheen de postduif door een aarzeling te worden overvallen.

Zij vertraagde haar snelle vaart en liet een schrillen kreet van angst hooren.

Haar scherp oog had heel hoog in de lucht een zwarte punt waargenomen, die snel vorm aannam — het was haar doods-vijand, de sperwer.

En het was er een van de grootste soort, veel gelijkend op een havik, met zijn wreeden, sterken snavel, zijn sterk gekromde klauwen, zijn vurig oog.

De postduif week een weinig van haar richting af, wellicht hopen, dat de roofvogel haar nog niet had gezien en dat zij hem zou kunnen ontsnappen.

Maar de sperwer daalde reeds in groote kringen en scheen haar den weg te willen afsnijden.

De duif, aangegrepen door de zucht tot zelfbehoud, trachtte een schuilplaats te vinden.

Zij daalde en scheen zich te willen verstoppen onder een dakgoot, of zich op een zolder door een openstaand raam in veiligheid te willen brengen.

Maar voor zij dit doen kon, had de sperwer zich reeds op haar geworpen.

De felle klauwen sloegen in het teedere lijf en bloeddroppels kwamen te voorschijn.

Maar in plaats van de duif in een doodelijken greep te dooden, scheen de sperwer haar zoo voorzichtig mogelijk vast te houden!

Hij beschreef eenige groote kringen en het scheen alsof hij ergens naar uitzag.

Toen scheen zijn scherp oog daar beneden op de aarde iets te ontdekken.

De overval had plaats gehad dicht bij de grens van de stad, waar de huizen ver uiteen liggen en daar beneden, op den breeden straatweg, stond een groote auto stil.

De sperwer daalde steeds meer en streek ten slotte, de duif nog altijd in zijn klauwen, op den rand van de auto neder.

Een van de drie mannen die in den wagen gezeten waren, greep dadelijk den sperwer, maakte de postduif voorzichtig uit zijn klauwen los en zeide op een toon van woeste zegepraal:

— Nu zou het wel eens kunnen, dat wij dien mooien mijnheer Raffles toch nog beet krijgen, vrienden! Ik dacht het wel, dat hij van dit middel gebruik zou maken en ik wensch er mij zelf geluk mee, dat ik op het denkbeeld ben gekomen, mijn sperwer af te richten, om postduiven, zonder ze te dooden, naar beneden te halen! Wel, Catch is waarachtig beter dan een edelvalk!

Hij haalde met den voet een houten kooi onder een bank te voorschijn en gaf een van zijn metgezellen een wenk.

Deze opende het deurtje en de man die het eerst gesproken had, duwde den sperwer in de kooi, waarop het deurtje dadelijk weder gesloten werd.

Grey Hawk — zoo was de bijnaam van den man met den sperwer — had snel de postduif onderzocht, wier arm hartje in doodelijke ontzetting met bonzende slagen tegen de zijden klopte en met een korten kreet van vreugde haalde hij het kokertje te voorschijn en daaruit het rolletje perkament.

Hij streek het zorgvuldig glad, las den inhoud, fronste de wenkbrauwen en zeide op grimmigen toon:

— Zoo, jonge dame — je hebt dus tegen ons bevel dien ellendigen Raffles willen waarschuwen! Nu, ik vrees, dat je vader daar de slechte gevolgen van zal ondervinden! Wij zullen laten zien, dat de bende van het Kwade Oog toch nog niet geheel en al dood is, jongens!

De twee andere bandieten lieten een dof geknor hooren, dat als een teeken van instemming kon gelden.

— Wat staat er in dat kattedelletje? vroeg een hunner.

— Wel, de meid heeft den brief ontvangen, dien we haar een uur geleden zoowat hebben laten bezorgen door Jackie en daarvan geeft ze in dit kleine papiertje kennis aan Raffles, die natuurlijk deze duif bij haar heeft achtergelaten, om aanstonds op de hoogte te worden gebracht, als er slecht weer aan de lucht was!

Grey Hawk wierp nog eens een blik op het briefje, frommelde het grinnikend in elkaar, liet het in den zak van zijn wijde overjas glijden en zeide spottend:

— Nu, ik denk dat die waarschuwing haar adres wel niet zal bereiken! Onze sperwer heeft zijn werk goed gedaan — en wij zullen eens zien of er nog leven in deze postduif zit!

— Waarom? vroeg een der beide andere bandieten.

— Doe niet zulke stomme vragen, Jim! antwoordde Grey Hawk, schouderophalend. Zoodra ik die duif weer los laat, zal zij stellig haar weg naar huis weer voortzetten!

— En wat win je daarmee?

— Maar, ezelsveulen, wij hebben toch niets

anders te doen dan de duif na te gaan, om zoodoende de verblijfplaats van Raffles te ontdekken!

— Ha, ha — dat zal je niet glad zitten, ha, ha, Hawk! riep de man uit. Onze auto loopt vlug, dat is waar, maar toch niet vlug genoeg om die duif te kunnen volgen.

— Dat is zoo — maar wij hebben wel een middel om de snelheid van dit beestje wat te remmen! hernam de bandiet. Zij is daarenboven tamelijk erg geknauwd en er zit niet veel fut meer in! Geef eens een steen — er liggen er wel naast den weg!

Een van de andere mannen stapte uit, stak den eenzamen weg over en kwam terug met een halven straatsteen.

— Is dit goed? vroeg hij, den steen optillend.

— Bindt hem om je nek en spring ermee in de Hudson, idiot! riep Grey woedend. Bindt jij dien steen eens aan de duif en zie dan of zij van den grond kan komen. Sla er een groot stuk af, of zoek mij een grooten kesteen!

De man ging weer heen, brommend en keerde even later terug met een kleinere steenscherf, die genade vond in de oogen van Grey Hawk. Met een dun touwtje bond hij den steen tegen de borst van de postduif.

— Zoo zal het wel gaan! zeide hij grijnzend.

— Waarop wacht je dan om de duif op te hoogen? vroeg Jim.

— Op politie! antwoordde de andere lakoniek.

Jim scheen te schrikken bij het hooren van dezen naam en riep uit:

— Politie! Wat moeten wij met politie doen? Kunnen wij het alleen niet af?

— Neen, antwoordde Grey Hawk kortaf. Ik heb geen last van overgrootte bescheidenheid en ik weet wat ik waard ben, maar het is onbegonnen werk, met ons drieën te willen trachten, dien Raffles onschadelijk te maken, op klaarlichten dag nog wel! Hij is daarenboven misschien niet eens alleen en ik laat het er niet op aan komen!

— Maar wij kunnen toch wachten tot van nacht, als de duif ons zijn huis heeft aangewezen en hem dan overvallen?

— Je praat naar je verstand, Jim! hernam de aanvoerder van het troepje schouderophalend. Je begrijpt toch wel dat Raffles op die duif zit te wachten en dat hij zich natuurlijk zal afvragen, hoe die steen aan de borst van zijn duif

komt en waardoor het beest zoo bloedt! Geloof je niet dat hij snugger genoeg is, om dadelijk zijn gevolgtrekkingen te maken? Hij zal natuurlijk begrijpen dat dat ons werk is — dat wij de langzaam vliegende duif hebben kunnen volgen en hij zal op zijn hoede zijn! Natuurlijk zal hij van de eerste de beste gelegenheid gebruik maken, dat huis te verlaten, dat voor hem nu zeer gevaarlijk is geworden, omdat wij de bewijzen in handen hebben, dat hij de man was die de postduif aan Maud Yerkes zond. Neen, nogmaals neen — daarop laat ik het niet aankomen! Ik moet er politie bij hebben — een dozijn mannen desnoods!

— Jij hebt goed praten — maar ik heb nog een appeltje met hen te schillen. Je weet drommels goed dat ze mij zoeken! hernam Jim, die alles behalve ingenomen scheen te zijn met het vooruitzicht, dat hij aanstonds tegenover een dozijn politieagenten kwam te staan.

— Wandel dan maar naar de stad terug — maak beenen en laat je niet zien, want het is duidelijk, dat ons spel bedorven zou zijn, als de politie wist wie wij waren! Dan blijven wij beiden alleen en ik verzeker je dat wij het wel zullen kunnen opknappen!

Jim liet het zich geen tweemaal zeggen, maar verwijderde zich haastig, na met Grey Hawk een afspraak te hebben gemaakt.

De zaak leek hem een weinig al te gevaarlijk en hij was verheugd, dat hij er zich zonder kleerscheuren aan had weten te onttrekken.

Grey Hawk had makkelijk praten — de politie kende hem nog niet en hij kon zich gemakkelijk uitgeven voor een particulieren detective.

De aanvoerder wachtte tot Jim uit het gezicht was en reed toen snel een eind terug om stil te houden voor een van die eigenaardige drogistenwinkels, die men in New-York in grooten getale aantreft en waar men wel is waar drogistenwaren, maar toch hoofdzakelijk postzegels, schoenveters en.... vanille-ijs kan krijgen.

Dan bevindt er zich ook steeds een publieke telefooncel en daarvan maakte Hawk gebruik om den naasten politiepost op te bellen, terwijl hij de duif behoedzaam in handen had gegeven van den ander, die in de auto was blijven zitten.

Tevreden verliet hij den winkel weder, zich een weg banend tusschen de tafeltjes en stoelen, waar ijs-lepelende lediggangers zaten, en wachtte, tegen het portier van zijn auto geleund.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of een van de grootste politie-auto's kwam aanstuiven en hield voor den winkel stil.

Er zaten acht goed gewapende politieagenten in, terwijl er daarenboven nog twee op iedere treeplank stonden.

Een van deze sprong van zijn plaats, trad op Grey Hawk toe, keek hem scherp aan en vroeg toen kortaf:

— Hobson?

— Die ben ik!

— Hebt gij ons zooeven getelefoneerd?

— Ja, persoonlijk!

— Gij weet dus waar Raffles is?

— Pardon, dat heb ik niet gezegd! Ik zeide dat ik iemand bij mij had, die ons zijn huis kon wijzen — daar is hij!

En hij wees op de postduif, die nog altijd trillend in de groote hand van den tweeden bandiet rustte.

— Moet die duif naar het huis van Raffles terugvliegen? vroeg de brigadier, die een stap naderbij was getreden.

— Zoo is het!

— Hoe weet gij dat, als ik vragen mag?

— Omdat die duif door Raffles is uitgezonden!

— Ik wil het graag gelooven, maar dan moet ik voor de tweede maal de vraag stellen, hoe gij dat weet!

Grey Hawk scheen een oogenblik in verwarring te zijn, maar antwoordde toen haastig:

— Mijn sperwer, dien ik op dergelijke karweitjes gedresseerd had, haalde de duif uit de lucht, en in het kokertje dat gij daar ziet, vond ik een briefje, dat er geen twijfel aan kon laten, welke bestemming die vogel had!

— Waar is dat briefje?

— Pardon — dat is een beroepsgeheim! antwoordde de bandiet, met een zuurzoet lachje. Ik ben particulier detective — hier is mijn penning — en gij begrijpt dat ik niet alles wil loslaten! Overigens — als gij mij niet gelooft, of mij wantrouwt, dan belet u niets, de zaak te laten rusten en weder rechtsomkeert te maken.

Het was een stoute zet — maar hij bleek goed te zijn. De brigadier was van oordeel, dat hij niet verantwoord zou zijn, door deze gelegenheid te laten voorbijgaan, en dat zijn plicht hem voorschreef, althans er zich van te overtuigen, of deze man de waarheid had gesproken.

Bovendien — die anderen waren slechts met hun beiden en voor een hinderlaag behoefden men zeker niet beducht te zijn.

Hij keek dus nog eens naar de duif, naar het ledige kokertje en naar het gelaat van den zogenaamden detective, en zeide toen kortaf:

— Wij zullen het eens gaan onderzoeken! Laat den vogel maar los!

— Wij zullen met uw welnemen eerst terugkeeren naar de plek, waar ik de duif gevangen heb! hernam Grey Hawk. Dat bekort den afstand en ik geloof dat de duif zeer vermoeid is! Bovendien zullen wij haar daar beter kunnen volgen, want het is voorbij de grens van de stad!

— Vooruit dan! Wij volgen u! Maar eerst nog een vraag — gelooft gij dat Raffles op dit oogenblik alleen is?

— Dat is meer dan ik u kan zeggen — wij zullen het wel zien! antwoordde de bandiet ongeduldig. Wij zijn trouwens met ons veertien!

Hij was reeds in zijn auto gesprongen en bracht den wagen in beweging.

Tien minuten later hadden de auto's het punt bereikt, waar de sperwer zooeven de ongelukkige postduif had overvallen.

En nu brak het gewichtige oogenblik aan, waarvan alles afhing.

Wanneer de postduif te uitgeput was en te veel bloed had verloren, dan zou het nutteloos zijn haar te volgen, want zij zou zeker aanstonds neerstorten.

Grey Hawk had den vogel weder overgenomen en was rechtop in de auto gaan staan.

Hij wierp de postduif zoo hoog mogelijk in de lucht.

Een oogenblik scheen het alsof de vogel krachteloos weder zou neervallen, maar hij verzette zich blijkbaar uit alle macht tegen dezen aanval van zwakte en zijn plichtsgevoel won het pleit!

Hij beschreef een kring en vloog toen weg.

Maar wat Grey verwacht en geloofd had, geschiedde.

De met een steen bezwaarde en door het bloedverlies vermoeide postduif kon slechts een geringe snelheid ontwikkelen en bleef laag vliegen, geleid door haar instinct.

Zij volgde een volkomen rechte lijn, maar haar sneltreinvaart was verminderd tot die van een paard in draf.

En het was al heel gemakkelijk, de sneeuw-

witte duif in het oog te houden, die slechts hier en daar een paar zwarte vlekken vertoonde.

De chauffeur van de politieauto liet de duif een honderd meter speling, om des te gemakkelijker te kunnen sturen, zonder met gebogen nek in de hoogte te moeten zien.

De vleugels van de duif glansden in het heldere zonlicht en zij was gemakkelijk te volgen.

De huizen werden schaarscher en binnen een kwartier was men de villawijk genaderd, waar de huizen ver uiteen gelegen waren.

Eenige malen splitste zich de weg, maar de duif bekommerde zich daar niet om en vloog in rechte lijn verder.

Een oogenblik rustte zij uit, op een hoogen telegraafpaal en Grey Hawk vloekte reeds binnensmonds, maar toen zette zij den tocht weder voort, zwaar vermoeid, maar vast besloten om haar doel te bereiken.

Nog een kwartier en eensklaps daalde de duif en vloog recht op een klein landhuis aan, dat links van den weg was gelegen, een bekoorlijk, rustig, met klimop bijna geheel begroeid villatje, aan alle kanten door een vrij grooten tuin om-

geven, die door een hooge heg was afgesloten van de naburige tuinen.

Een van de agenten had zijn kijker voor de oogen gebracht en hij kon duidelijk zien dat de duif nog meer daalde en zich tenslotte klapwiekend neer liet op het lage dak van het landhuis, waar zij uit het oog verdween.

De auto stond in een oogenblik stil.

Maar Grey Hawk waarschuwde dadelijk :

— Ik zou maar niet te lang wachten, als ik u was, want zoodra Raffies gezien heeft, wat er met de duif is gebeurd, zal hij natuurlijk argwaan koesteren en aan den haal willen gaan.

— Gij hebt gelijk! riep de brigadier uit. Vooruit mannen, er op af! Houdt je revolvers bij de hand, maar maak er vooral geen gebruik van, als het niet volstrekt onvermijdelijk is! Wij hebben last om hem, als het kan, geen haar op zijn hoofd te krenken!

En nu stoven de beide auto's in bliksemsnelle vaart over den breeden gelijken weg.

Geen volle minuut later stonden zij stil voor het lage hek, dat den voortuin van het kleine landhuis van den weg afsloot.

Aanbevelend,
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk V.

Gevangen.

Onmiddellijk verlieten alle agenten vliegenvlug de groote auto, op den chauffeur na, die op zijn post bleef.

En toen zij naar het huis stormden en dit omsingelden, terwijl een hunner aan de schel trok, naast de huisdeur, nam Grey Hawk zijn metgezel terzijde en zeide met een leelijken grijns, op zachten toon:

— De brigadier zei zooeven wel, dat er niet geschoten mocht worden, maar dat slaat natuurlijk alleen op zijn agenten! Wij hebben ook revolvers, maar op ons is het verbod niet van toepassing en een kogel gaat snel en laat zich niet terughouden, als hij eenmaal den loop verlaten

heeft! Kom mee, wij moeten hem uit den weg ruimen.

De twee schurken waren nu eveneens uit hun auto gesprongen, om zich bij de agenten te voegen!

De man die zooeven gescheld had, herhaalde de poging, zonder resultaat evenwel, want daarbinnen bleef alles stil.

Toch was een vergissing niet mogelijk — dit was wel degelijk het huis, waar de duif daar even was binnengevlogen.

Een paar agenten traden voorzichtig achteruit met opgeheven revolver, en keken naar het schuine dak en het zolderraam, dat met een luik gesloten werd.

Dat luik werd op dit oogenblik behoedzaam een paar centimeters geopend en daarop onmiddellijk weder gesloten.

— Hij zit op den zolder! riep een van de agenten opgewonden,

De brigadier kwam toelopen.

Hij had zijn elf mannen rondom het huis opgesteld, allen met de revolver in de vuist en een ontsnapping was zo goed als onmogelijk.

Toch begreep hij dat hij met een man als Raffles omzichtig tewerk moest gaan.

Hij deed een paar stappen achterwaarts, zette zijn handen om den mond als een scheepsroeper en riep zoo luid hij kon:

— In naam der Wet — open de deur.

Binnenshuis bleef alles doodstil.

De brigadier verhief zijn stem en herhaalde:

— Doe de deur open — in naam der Wet — of wij verschaffen ons met geweld toegang.

En toen alles nog stil bleef, trad de brigadier vastberaden op het raam naast de deur toe en verbrijzelde een ruit met behulp van de kolf van zijn revolver.

Snel verwijderde hij de scherven en kroop naar binnen, door twee van zijn mannen en de twee zoogenaamde detectives gevolgd.

Met de revolver in de vuist stormden zij het vertrek door, rukten een deur open en bevonden zich in een breede gang.

Aan het einde daarvan bevond zich de huisdeur, en daar vlak tegenover een kleinere achterdeur.

De brigadier had zich hiervan aanstonds overtuigd en zette dadelijk een van de agenten bij die achterdeur op post.

Toen ging hij vlug de voordeur openen en liet nog vier agenten binnenkomen.

De vier agenten kregen bevel hun post voor en achter het huis in geen geval te verlaten.

Toen werden haastig alle vertrekken gelijkvloers onderzocht.

Het waren er slechts drie, met een kleine keuken en het onderzoek duurde niet lang.

De kastdeuren werden geopend, men keek onder de sofa en onder de bedden, achter de portières en gordijnen — niets!

— Dan moet hij nog op zolder zijn! riep een van de agenten uit.

— Of in den kelder, meende een ander.

En het onderzoek begon opnieuw.

De deur naar den kelder bleek open te zijn

en vier mannen daalden erin af, keken achter de vaten, die er stonden, en keerden onverrichterzake weder terug.

Alleen de zolder bleef dus over.

De brigadier liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, en zeide, met zijn revolver naar de trap wijzend:

— Wij zullen zoo zachtjes mogelijk naar boven gaan en hem trachten te overvallen.

Twee mannen moeten mij volgen. Op het eerste schot kunnen de anderen te hulp komen.

Hij begon heel zacht de trap te beklimmen, door twee agenten op de hielen gevolgd.

Maar achter hen kwamen de beide bandieten aangeslopen, vast besloten om hun laaghartig plan ten uitvoer te brengen en den doodsvijand van de bende verraderlijk neer te schieten.

Het duurde tamelijk lang, voor de brigadier eindelijk voorzichtig zijn hoofd en vlak daarnaast zijn revolver boven den zoldervloer uitstak.

En hij kon een kreet van verbazing nauwelijks bedwingen.

Want midden in het groote zoldervertrek, schijnbaar volkomen op zijn gemak, zat een man, die een gewonde duif in de linkerhand hield en de wonden van het dier met watten en schoon water reinigde, terwijl hij het op zachten toon vriendelijk toesprak.

En zonder zelfs van dit werk op te zien, zeide die man op eenigzins ongeduldigen toon:

— Hoe zal het zijn? Komt gij binnen of zijt gij voornemens, daar nog langer tusschen hemel en aarde te blijven zweven? Ik moet u zeggen, dat gij nog al tamelijk lang over die trap van vijftien treden hebt gedaan.

Zeër verblijd over deze ontvangst, strekte de brigadier zijn lichaam en sprong haastig op den zolder, door de anderen gevolgd.

Nu keek Raffles voor het eerst van de gewonde duif naar de vijf mannen, die daar voor hem stonden en vroeg:

— Mag ik weten waaraan ik de eer van dit ongewone bezoek te danken heb?

— Dat zult gij spoedig genoeg hooren! antwoordde de brigadier, terwijl hij Raffles scherp opnam! Behoort die duif u toe?

— Ja! Een lief dier, vindt gij niet?

— Wie zijt gij?

— Ik heet Armstrong! Waarom vraagt gij dat?

— Omdat ik geloof, dat gij anders heet! Hoe komt die duif zoo gewond?

— Ik vermoed dat zij onderweg door een havik of sperwer is aangevallen!

— Onderweg, waarheen?

— Wel van de plek waar ik haar bracht naar dit huis.

— Waar bevindt zich die plek?

Raffles antwoordde niet aanstonds, maar stond op, plaatste de duif in haar hok, deed toen een stap naar den brigadier en zeide koeltjes:

— Gij zijt nog al nieuwsgierig uitgevallen! Ik wensch die plek niet te noemen!

— Maar ik weet ze! riep Grey Hawk uit, wiens oogen van haat en wraakzucht fonkelden.

Hij had snel het verfrommelde stukje perkament uit zijn zak gehaald, streek het glad en overhandigde het aan den brigadier, die het haastig doorlas.

De bandiet begreep zeer goed, dat hij, door den brigadier inzage te geven van de waarschuwing van Maud Yerkes, het geheim overleverde betreffende de twee honderd duizend dollar, welke de bende van het jonge meisje eischte als losprijs voor haar vader, maar de ondergang van Raffles was op dit oogenblik meer waard!

En dat geld zou men later in ieder geval nog kunnen eischen, het behoefde dan slechts naar een andere plaats gebracht, want de schurk begreep wel, dat de politie van dit oogenblik af het huis in de Moorestreet nauwkeurig in het oog zou houden.

De brigadier was iemand, die niet van schrandrheid ontbloot was en hij wist zeer goed dat John Raffles de eenige man ter wereld kon zijn, aan wien het jonge meisje dit verzoek om hulp had kunnen richten.

De duif was naar zijn huis gevlogen, het dier bleek hier volkomen thuis te zijn, hij kon niet langer aarzelen.

Hij vouwde het briefje op, deed het haastig in zijn portefeuille en zeide kortaf, terwijl hij den Gentleman-Dief nogmaals scherp opnam:

— Gij zijt John Raffles en ik arresteer u!

Raffles had zijn blikken over de gezichten van de agenten laten dwalen en ze tenslotte gevestigd op het gelaat van Grey Hawk, dat zeer onaangename herinneringen bij hem wakker riep.

Hij wist bijna zeker, dat hij dat smalle bleeke gelaat, die stekende zwarte oogen, dat lage voorhoofd en die kaken als van een roofdier reeds eerder had gezien bij een van zijn ontmoetingen met de bende van het Kwade Oog.

En bliksemsnel doorzag hij de geheele toedracht.

Er was echter niets van zijn aandoeningen te bespeuren, toen hij op rustigen toon zeide:

— Acht gij den inhoud van dat stukje papier, dat gij zooeven in uw zak hebt gestoken van voldoende gewicht, om mij daarop te arresteeren?

— Het is meer dan voldoende! antwoordde de brigadier kortaf. Steek uw handen op!

— Gij moet wel weten wat gij doet, ik laat de verantwoordelijkheid geheel aan u over! zeide Raffles en langzaam gingen zijn handen de hoogte in.

Hij had den toestand volkomen doorzien en dadelijk begrepen dat er uit dit huis, door veertien mannen omsingeld, geen ontkomen mogelijk was.

Het was een moderne villa, zonder goede schuilplaatsen en hij had de duif nog niet opgevangen of reeds stonden de auto's voor de deur stil en de agenten hadden zijn huis omsingeld.

Maar op dat oogenblik dat zijn handen ter hoogte van zijn hoofd waren, schreeuwde Grey Hawk:

— Voorzichtig! Hij schiet. Hij heeft een bom in de hand!

Bliksemsnel had hij zijn revolver getrokken en richtte haar op Raffles.

Maar sneller dan de gedachte bukde de stoutmoedige avonturier zich, juist toen de bandiet den trekker wilde overhalen en de kogel vloog over zijn hoofd in den tegenovergestelden muur.

Voor een tweede schot had de bandiet geen gelegenheid, want Raffles was uit zijn gebukte houding als een tijger op hem losgesprongen en trof hem met de gebalde vuist zoo hevig tegen de kin, dat de man als een blok omviel.

Dadelijk wierpen zich de agenten op een wenk van den brigadier op Raffles, die echter volstrekt geen tegenstand bood.

Een seconde later waren zijn polsen in stalen boeien gesloten....

Volkomen kalm zeide Raffles tot den brigadier:

— Ik verzoek u, brigadier, wel te willen constateeren, dat ik volstrekt niet heb willen schieten en ook geen bom in de hand had. En ik weet nu dat hij loog en waarom hij mij verraderlijk wilde neerschieten. Hij is volstrekt geen detective, zooals gij schijnt te denken, maar een zeer gevaarlijke bandiet en lid van de bende van Het

Kwade Oog! En de kerel dien hij bij zich heeft... Pas op, hij wil ontvluchten! zoo viel hij zichzelf in de rede.

Inderdaad, de metgezel van Grey Hawk, die instinctmatig gevoelde, dat de zaken een verkeerde wending namen, had zich tersluiks naar de trap geretireerd, om zich bijtijds uit de voeten te kunnen maken.

Hij behoorde niet tot de moedigsten en hij had op het gelaat van Raffles iets meenen te lezen dat hem met groote ongerustheid vervulde, terwijl ook de leugenachtige bewering van zijn makker hun beiden geen goed zou doen.

En hij wilde juist, gebruik makend van de verwarring, de trap afdalen, toen Raffles hem in het oog kreeg en zijn waarschuwend roep slaakte.

En toen deed de bandiet wel het domste wat hij doen kon — hij trok zijn revolver en wilde op Raffles schieten.

Een der agenten was hem echter voor en de kogel doorboorde hem den rechter schouder, zoodat de man met een kreet van woede en pijn voorover stortte.

— Gij ziet wel dat ik gelijk had! hernam Raffles kalm.

Intusschen was Grey Hawk van zijn verdoving bekomen. Langzaam richtte hij zich op en keek met verwilderden blik om zich heen.

— Nu gij mij van deze sierlijke braceletten voorzien hebt, ging Raffles rustig voort, zou ik u den raad willen geven, dien man daar een dergelijk paar te verschaffen! Hij verdient ze zeker honderd maal meer dan ik!

De brigadier scheen nog te aarzelen, ofschoon hij wist, dat Raffles beter dan wie ook op de hoogte kon zijn van de bende van Het Kwade Oog en omdat de gedragingen van die twee verdachte detectives allesbehalve in hun voordeel spraken.

Raffles, die de aarzeling zag, vervolgde:

— Ik ken dien schurk! Hij maakt deel uit van de bende, zeg ik u! Aarzel niet, u van hem meester te maken! Gij hebt gezien dat hij mij heeft willen vermoorden, ofschoon ik volstrekt niet van plan was tegenstand te bieden — onderzoek zijn politiepenning nauwkeurig, dan zult gij zien dat hij vervalscht is!

Nu aarzelde de brigadier niet langer.

Hij gaf een kort bevel en tandenknarsend moest Grey Hawk het toelaten, dat de stalen

boeien om zijn polsen werden gesloten.

De gewonde bandiet werd verbonden met de hulp van het verbandtrommeltje, hetwelk iedere politie-auto steeds meevoert en Raffles werd weggeleid.

Maar voor hij de trap bereikt had, wendde hij zich tot den brigadier en zeide:

— Wilt gij mij nog even vergunnen, om te zien of Jenny wel goed verzorgd is?

— Jenny? herhaalde de politie-beambte verwonderd.

— Mijn dappere postduif!

Met open mond staarde de brigadier hem aan.

Hoe was het mogelijk, dat iemand onder deze omstandigheden, die waarschijnlijk aan het eind stond van zijn avontuurlijke loopbaan, nog een gedachte kon over hebben voor een gewonde duif!

Hij haalde de schouders op en Raffles die dat als een toestemming opvatte, keerde naar het duivenhok terug, overtuigde zich dat het waterbakje gevuld was en dat er zich een goede voorraad maiskorrels in het voederbakje bevonden, en dat de postduif rustig haar veeren schoonmaakte.

Toen keerde hij op zijn schreden terug en zeide glimlachend:

— Jenny maakt het goed! Nu ben ik tot uw dienst, mijnheer!

Twee agenten gingen het eerst de trap af, rugwaarts, teneinde den arrestant goed in het oog te kunnen houden, de New-Yorksche agenten van politie hadden veel van Raffles gehoord en zij wisten wat hij waard was. Daarop volgde Raffles en de stoet werd gesloten door den brigadier en een anderen agent, terwijl er een op den zolder achterbleef, om de twee arrestanten met de revolver in de vuist te bewaken, totdat de brigadier een paar collega's naar boven zou zenden, om hen behulpzaam te zijn bij het overbrengen van de gevangenen.

Onder het loopen onderzocht Raffles zoo goed als hij kon de boeien, die zijn polsen omsloten.

Zij waren bijzonder stevig, dat zag hij aanstonds en verschillend van het Engelsche maaksel.

Dat was jammer, want reeds eenmaal had Raffles zich, als het ware onder de oogen van de politiebeambten die hem in een auto moesten overbrengen, van zijn boeien weten te bevrijden.

Maar hier was de toestand anders, niet minder dan twaalf agenten zouden hem vergezellen

en zij waren allen goed gewapend en zouden zeker niet aarzelen, van die wapens gebruik te maken, wanneer hij trachtte te ontvluchten.

— Eigenlijk doet het mij een weinig leed voor Scotland Yard, dat ik hier gevat moest worden! bromde Raffles voor zich heen. Maar, het laatste woord in deze zaak zal nog wel niet gesproken zijn!

Op het oogenblik dat zij het huis zouden verlaten — twee agenten hadden Raffles nu stevig bij den arm vast — wendde de Gentleman-Inbreker zich glimlachend naar den brigadier om en zeide:

— Gij zijt zeker voornemens, mijn arrestatie dadelijk wereldkundig te maken?

— Wat had gij dan gedacht? vroeg de brigadier op grimmigen toon. Ik geloof dat men te Londen heel verblijd zal zijn!

— Zonder eenigen twijfel! Niet te vergeten, dat er op mijn aanhouding een premie is gesteld van twee duizend pond sterling.

— Dat weet ik! Die komen mij eerlijk toe, mijn mannen krijgen er ook een deel van, ik geloof dat ik ze verdiend heb!

— Wij zeggen dus dat gij mijn arrestatie dadelijk gaat publiceeren! hernam Raffles bedaard. Dat is prachtig. Maar als ik u een goeden raad mag geven, dan zou ik u willen voorstellen, de

arrestatie van die twee schelmen voorloopig niet aan de groote klok te hangen.

De brigadier van politie zette groote oogen op en vroeg:

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Omdat zij mij op het spoor van de rest van de bende kunnen brengen!

De politiebeambte keek den arrestant een oogenblik verstomd aan en barstte toen uit:

— Wat kan het u van nut zijn? Gij denkt toch zeker niet, dat gij in staat zult zijn, ons nog verder behulpzaam te zijn bij den strijd tegen de bende?

— Daar ben ik integendeel vast van overtuigd! antwoordde Raffles kalm.

— Maar daarvoor zoudt gij op vrije voeten moeten zijn! riep de brigadier ongeduldig.

— Dat spreekt vanzelf!

— Maar voor den duivel, gij gaat nu naar het hoofdbureau van politie, vandaar naar het paleis van Justitie en daarna regelrecht naar de gevangenis! brulde de brigadier woedend.

Maar Raffles haalde even de schouders op en zeide luchtig:

— Mijn hemel, men blijft toch niet ten eeuwigen dage in een van die inrichtingen! Overmorgen zal ik vrij zijn!

Hoofdstuk VI.

Wat Brand ontdekte.

Zoodra Charly op straat stond, maakte hij den terrier vast aan de lederen lijn, die hij bij zich had en liet daarop Busto vrij om te doen en te laten wat hij verkoos.

Het dier snuffelde even op de stoep, liep met den kop naar den grond gebogen het tuinpad af en sloeg toen zonder aarzelen rechts af.

En zoo groot was zijn ijver, dat Charly hem van tijd tot tijd een vermaning moest toeroepen, daar de krachtige hond hem bijna ten onderste boven trok.

Charly begreep dat hem een langdurige tocht te wachten stond, maar hij kon toch onmogelijk een auto nemen en evenmin van zijn motorrijwiel gebruik maken.

Hij was wel genoodzaakt om te loopen, ten-

einde Busto op diens speurtocht te kunnen volgen.

Het duurde lang en het was vermoeiend, maar Charly was vast besloten, vol te houden, totdat hij zijn doel bereikt zou hebben. Tweemaal aarzelde de hond in de volte en tweemaal was Brand genoodzaakt, het dier opnieuw lucht te geven aan den dreigbrief, welke dien morgen in het huis van den petroleumkoning bezorgd was.

En telkens hervond de hond het spoor en zette onverdroten zijn tocht voort, nu en dan zachtjens grommend.

Charly had de deftige wijken reeds lang achter den rug en Busto had hem in het hartje van de Italiaansche buurt gebracht, een volkswijk, die bijna uitsluitend door Italiaansche emigranten wordt bewoond — en een wijk, die bij de politie

van de wereldstad in een zeer slechten reuk stond, bijna even slecht als die van het Chineesche kwartier.

De huizen waren hier klein en laag, de straten nauw en morsig, ternauwernood geplaveid en met smalle trottoirs.

Charly gevoelde dat hij het einde van zijn tocht begon te naderen.

Inderdaad, dit was wel de wijk, waar hij den knaap dacht te zullen vinden, die den brief was komen brengen.

Het was op dat oogenblik gelukkig tamelijk druk op straat en men sloeg niet veel acht op den jongen man met zijn jockeypet op en zijn grijs costuum.

En tenslotte stond Busto stil voor de lage, wrakke deur van een donkeren winkel, een soort uitdragerij, met slechts een kleine uitstalling, waarin voorwerpen van allerlei aard lagen, die echter dit met elkander gemeen hadden, dat zij oud, versleten en smerig waren.

De hond maakte zich reeds gereed om zachtjes jankend tegen de deur te gaan opstaan, maar Charly trok het dier snel met zich mee een zijstraat in, streelde hem over den kop en zeide zachtjes:

— Brave hond! Goed gedaan! Nu krijg je wat van den baas!

Hij keek om zich heen en zag een wijnhuis aan de overzijde van de smalle straat, een van die bars, waar men voor weinig geld een glas bier kan krijgen en dan van de toonbank kan nemen, waarin men trek heeft — hompjes kaas, plakken worst, olijven en andere lekkernij, zonder dat men er een cent voor behoeft te betalen.

Hij ging er binnen, nam zelf een glas bier, vroeg wat water voor den hond, die zeer dorstig was en gaf hem een stuk worst, hetwelk het dier gretig opat.

Daarop verliet hij onmiddellijk weder het wijnhuis en dacht er over na, wat hij thans zou doen.

Dat de jongen thuis hoorde in die uitdragerij, stond voor hem vast.

De knaap zou natuurlijk ook kunnen zeggen, wie hem den brief ter hand had gesteld, maar het was de vraag, of hij dat wel zou doen, uit vrees voor wraak van de bende, of om een andere reden.

Was de petroleumkoning misschien opgesloten in dat sombere, donkere huis?

Het was niet onmogelijk, maar Charly begreep wel dat het volkomen nutteloos zou zijn, daar geheel alleen een onderzoek naar te willen instellen.

Hij zou er hulp bij noodig hebben en hij besloot dan ook, zoo spoedig mogelijk Henderson, den herculisch gebouwden chauffeur, te telefooneeren, teneinde met hem een poging te wagen, het geheim van dien uitdragerswinkel te door-dringen.

En in afwachting van de komst van Henderson zou hij het huis bespieden, al begreep hij zelf wel, dat het niet zonder gevaar zou zijn — want de lieden daar in die buurt hielpen elkander steeds, wanneer de politie dezen of genen misdadiger zocht — bijna allen hadden zij nog wel het een of ander met de justitie te regelen! Charly zocht allereerst een postkantoor op, betaalde vijf centen, ging de telefooncel binnen en stelde zich in verbinding met Henderson, van wien hij wist dat hij op dat oogenblik te vinden was in een klein café, in een zijstraat van de Vier-en-twintigste Straat. Hij verzocht hem, onmiddellijk met de kleine snelle auto naar de Italiaansche wijk te komen en de auto voorloopig te stallen in de garage, die tegenover het hulp-postkantoor was gelegen, in de Manhattan Street.

Vervolgens moest Henderson voor het postkantoor wachten, tot Charly bij hem kwam.

Daar er minstens een half uur zou verlopen, alvorens de reus ter plaatse kon zijn, besloot Charly, aan zijn plan gevolg te geven en het huis, waar de jongen blijkbaar woonde, te bespieden.

Hij keerde naar die morsige straat terug en vond na eenig zoeken een kleine bar, waar hij binnentrad.

Hij nam voor een van de twee ramen plaats en vandaar kon hij nog juist de uitdragerij zien.

De waard, een kleine Italiaan, zwart als de nacht, keek hem een weinig wantrouwig aan en trachtte een praatje met hem aan te knopen, maar Charly had weinig lust in een gesprek en schepte den nieuwsgierigen waard spoedig af.

Hij dronk langzaam zijn wijn, stak een cigarette op en bleef voortdurend de uitdragerij aan de overzijde in het oog houden.

Er gebeurde echter niets bijzonders en de tijd verstreek, zonder dat de jonge man gelegenheid had, zijn kennis betreffende de uitdragerij te vermeerderen.

Toen er ruim een half uur verstreken was, wilde hij niet langer wachten, maar betaalde, stond op en ging het wijnhuis uit.

Hij ging weder naar de Manhattan Street terug en zag reeds in de verte de reusachtige gestalte van Henderson, die met de handen op den rug voor het hulppostkantoor heen en weer liep.

Ook Henderson had hem spoedig gezien en liep op hem toe.

— Iets bijzonders, mijnheer Brand?

— Ja, Henderson! Busto heeft mij op het spoor gebracht van den straatjongen, die vanmorgen den dreigbrief van de bende aan Miss Yerkes overgaf. De hond kan zich onmogelijk vergissen en ik weet waar die jongen woont.

— En wat nu? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Wij moeten dien knaap vatten en trachten hem uit te hooren!

— En als hij weigert iets te zeggen?

— Dan moeten wij nauwkeurig het huis doorzoeken.

— En als men ons dat tracht te beletten?

— Dan moet er op worden geslagen. Ik ben er zeker van dat daar de sleutel te vinden is van het geheim betreffende de verdwijning van mijnheer Yerkes! De Moorestreet ligt hier niet zoo heel ver vandaan!

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer Brand!

— Maar voor wij gaan, Henderson, je hebt je post bij het huis in de Vierentwintigste Straat toch zeker niet verlaten?

— Geen seconde, mijnheer Brand!

— Dan heb je Lord William zeker het huis van Yerkes zien binnen gaan?

— Neen, mijnheer Brand, ik heb Mylord niet gezien!

— Niet gezien? herhaalde Charly verrast. Dat is vreemd, ik dacht dat hij wel aanstonds na de terugkomst van de postduif, naar Miss Maud zou gaan, zooals dan ook zijn voornemen was. Nu, hij zal er zijn redenen wel voor hebben, om dat bezoek uit te stellen. En kom nu mede!

— Ik volg u, mijnheer Brand!

— Heb je de auto in de garage daarginds gestald?

— Ja, mijnheer Brand, zooals gij mij bevolen hadt!

— Op weg dan en denk er om dat niemand den winkel uit mag, zoodra wij er zijn binnen getreden!

De twee mannen begaven zich naar de straat waarin de uitdragerij gelegen was en Busto volgde op den voet.

Terwijl zij langzaam voorbij liepen, wierp Charly Brand een blik door de stoffige ruit van de etalagekast.

Er waren geen klanten te zien, maar achter de toonbank ontwaarde hij een vage gedaante.

Hij gaf Henderson een snellen wenk en snel traden beide binnen, door den hond gevolgd.

Dadelijk ging er met luid geraas een alarm-schel over, in beweging gebracht door het opengaan van de deur.

En op hetzelfde oogenblik schoof met een woesten snauw een zeer groote hond te voorschijn, die naast de toonbank had gelegen en aan wiens halsband een zware ketting was bevestigd, die achter de toonbank scheen te verdwijnen en daar ergens moest zijn vastgemaakt.

De nekharen van den hond stonden als borstels overeind, zijn oogen waren als met een rooden gloed overtoegen en zijn lippen waren zoover teruggetrokken, dat zijn blinkend witte, scherpe tanden zichtbaar werden.

Het dier leek veel meer op een razenden wolf dan op een hond, zooals hij daar stond, zijn met bloed beloopten oogen op de beide mannen gericht en slechts weerhouden door den ketting.

Achter de toonbank stond een kleine man met een geel gezicht, borstelige wenkbrauwen en een zeer langen, grijzen sik — en nog nooit had Charly iemand gezien, die zoo merkwaardig veel geleek op de portretten die er van den Hertog van Alva bekend zijn.

Hij was gekleed in een overjas, die hem veel te wijd was, en op zijn hoofd prijkte een soort kalotje.

Hij liet in een grijns al zijn gele tanden zien en vroeg handen wrijvend:

— Waarmee kan ik de heeren van dienst zijn?

Charly antwoordde niet dadelijk en liet zijn oogen in het rond waren, zorg dragend, dat hij buiten het bereik van den woesten waakhond bleef.

Hij wilde juist antwoorden, toen er een kleine deur openging, terzijde van de toonbank en er een jongen verscheen met een sluw, bleek gelaat, waarop reeds nu allerlei slechte hartstochten

te lezen waren, en wiens verschijning voor Busto aanleiding was, een onderdrukt gebrom te laten hooren, waarop de waakhond dadelijk antwoordde met een dreigenden snauw, terwijl hij zich zoover naar voren rekte, dat de lederen halsband dreigde te barsten.

De jongen had de deur gesloten, en keek met zijn gluiperige oogen beurtelings van Charly Brand naar Henderson, waarna hij ze op den koopman richtte, en met schorre stem zeide:

— Wat moeten die?

Het antwoord was verrassend.

Het scherpe oog van Charly Brand had zooveel een dunnen electrischen draad gezien, die langs den korten zijwand van de toonbank en vervolgens door een klein gaatje in den vloer verdween.

Die draad was echter onder het bereik van den hond en Charly waagde het niet, er de hand naar uit te steken.

Maar hij had een werktuig bij zich, dat voor zijn doel uitstekend geschikt was.

Het was een korte karwats, een soort hondenzweep, waarvan bijna nooit gebruik werd gemaakt en die aan het eene einde voorzien was van een korten, sterken haak.

Vliegenvlug had Charly dien haak om den electrischen draad geslagen — een korte ruk — de draad brak!

Woedend sloeg de waakhond zijn tanden in de zweep, en verbrijzelde het harde hout, — maar het was te laat!

— Wel voor den duivel! schreeuwde het afzichtelijke mannetje achter de toonbank en zijn hand tastte vlug naar het uiteinde van den ketting, waaraan de hond vast zat.

De jongen liet een gemeenen vloek hooren, en wilde snel door de lage deur weder verdwijnen, maar hij was een oogenblik te laat.

Charly boog zoover mogelijk over de toonbank heen, vatte den jongen bij den kraag, hield hem stevig vast, en wipte hem toen over het zinken blad van de toonbank heen.

De jongen tastte in zijn zak en het volgende oogenblik hield hij in zijn kleine bruine vuist het gevest van een groot knipmes.

— Wel, wel — dat is een veel belovend knaapje! zeide Charly en hij greep den gewapenden arm, en stiet zelf het dokmes met zooveel kracht in den houten wand achter de toonbank, dat de

punt daar eenige centimeters in doordrong, en toen afbrak.

De jongen spartelde, sloeg, schopte en beet als een ware duivel, en Charly Brand was wel genoodzaakt hem met een raken stoot tegen den kaak tot rust te brengen.

Maar intusschen had de Shylock achter de toonbank met een enkele handbeweging den ketting losgemaakt en met een woesten sprong wierp de waakhond zich op Henderson, die onder den schok wankelde, maar gelukkig zijn evenwicht niet verloor.

En als de reus op dat oogenblik niet toevallig een beweging had gemaakt, dan zou de wolfshond hem zeker bij de keel hebben gegrepen.

Nu sloten zijn kaken zich met een harden slag als de stalen helften van één metaalschaar, en het dier moest opnieuw springen.

Maar nu was Henderson gewaarschuwd!

Voor het dier nog goed en wel den grond verlaten had, greep de reus het monster bij den hals, en sloeg zijn kop met zooveel kracht tegen den rand van de zinken toonbank, dat de hond bewusteloos ineenzakte.

Met een gekrijsch van dolle woede tastte het afschuwelijke mannetje naar zijn zak, maar reeds had Charly hem in de borst gegrepen en duwde hem ruggelings over de toonbank.

— Binden en knevelen, Henderson! beval hij kortaf.

Henderson verloor geen tijd.

Onder het bereik van zijn hand lagen massa's halsdoeken, waarvan hij er een greep en den winkelier in den mond duwde.

Een tweede doek sloot hem de lippen en een stuk touw bond hem de handen op den rug.

Het geheele tooneeltje had ternauwernood een paar minuten geduurd en het had zich zoo snel afgespeeld, dat er op de drukke straat niets van was gezien of gehoord — en dat had „Santa Claus” — zooals de bijnaam van den winkelier bleek te zijn — niet bedacht, toen hij de ruiten van zijn winkel zoo smerig liet worden.

De knaap werd evenzoo behandeld en vervolgens werden de twee stevig gebonden gevangenen ver van elkander neergelegd, de een achter zijn toonbank, half onder de uitstalkast verborgen, de tweede in een morsig woonvertrek terzijde van den winkel en er van gescheiden door een schuifdeur.

Charly fluisterde Henderson daarop haastig toe:

— Misschien is Yerkes wel hier! Er was een elektrische draad achter de toonbank en het alarmsein zou waarschijnlijk gewaarschuwd moeten hebben, als die bandiet met zijn geitensik er gebruik van had kunnen maken! Laten wij nu eens spoedig zien waarheen die deur ons brengt!

Hij wees op de lage deur achter de toonbank en snel gingen de twee mannen er door en sloten ze achter zich.

Het was nu zoo stikdonker, dat Charly dadelijk zijn zaklantaarn moest ontgloeien om iets te kunnen zien.

Het bleek nu dat zij zich bevonden aan het begin van een smalle gang, een achttal meters lang en aan het einde waarvan zich een houten trap bevond, die naar beneden voerde.

Charly en Henderson bleven een oogenblik luisterend staan en liepen toen op hun teenen de trap af, die bleek te voeren naar een kleinen kelder, waar het zelfs op klaarlichten dag stikdonker moest zijn, daar er van een vensteropening niets te zien viel.

Charly liet zijn lantaarn in alle richtingen schijnen en richtte de straal tenslotte op een dunnen, rooden geleidingsdraad, die langs het gewelf van den zolder liep, om daar in een der wanden te verdwijnen.

En toch was er hier in het geheel geen deur.

— En toch moet er een zijn! mompelde Charly voor zich heen. Die geleidingsdraad was er niet voor de grap aangebracht!

Hij bukte zich en begon zorgvuldig den vloer aan den voet van den muur te onderzoeken, waardoor de elektrische draad verdween.

De vloer bestond uit tegels en toen Charly zijn oog vlak bij den grond hield, zag hij, dat één daarvan een weinig boven de andere uitstak.

Met behulp van het sterke lemmet van zijn zakmes wipte hij den tegel uit de opening.

In het midden van het vierkante gat was een soort stip zichtbaar.

Brand drukte erop en dadelijk schoof met een zacht gerommel bijna de geheele wand van den kelder terzijde en een schijnbaar eindelooze geweldige gang opende zich voor de beide mannen.

Zonder aarzelen gingen zij er binnen.

Zij bevonden zich waarschijnlijk in een tunnel, die met baksteen bekleed was, zoo hoog, dat zelfs Henderson er kon loopen, zonder zich noemenswaard te bukken, en bijna anderhalve meter breed.

De gang liep in een volkomen rechte lijn, bijna tien minuten liepen de twee mannen onophoudelijk voort, het geluid van hun schreden zooveel mogelijk dempend, totdat zij plotseling niet verder konden, doordat een blijkbaar zeer zware eikenhouten, met ijzer beslagen deur hun den weg versperde.

Charly richtte het schijnsel van de zaklantaarn op het slot en trachtte toen door het sleutelgat te kijken, hetgeen hem echter niet baatte, want hij zag volstrekt niets.

Hij legde zijn oor tegen het sleutelgat en bleef een oogenblik in luisterende houding staan.

— Kunt gij iets hooren, mijnheer Brand? vroeg Henderson fluisterend, toen Brand zich weder had opgericht.

— Er is iemand hier achter! antwoordde Charly. Ik hoor geregelde voetstappen van iemand die heen en weer loopt — maar ik weet natuurlijk niet wie het is!

— Die deur zal wel op slot zijn?

— Dat spreekt vanzelf!

Juist op dat oogenblik liet zich op de deur aan de andere zijde een krassend geluid hooren.

Het was alsof iemand met een of ander voorwerp over het hout heen en weer streek.

— Het moet Yerkes zijn! riep Charly half luid uit. Hij tracht zich te bevrijden!

De half gesmoorde uitroep moest aan den anderen kant zijn gehoord, want dadelijk klonk een zware stem, die door het sleutelgat riep:

— Wie spreekt daar? Zijn het vrienden?

Charly bukte zich op zijn beurt en riep door het sleutelgat terug:

— Vrienden, mijnheer Yerkes! Heeft uw gevangenis nog een anderen uitgang dan deze deur?

— Ja! Er is nog een tweede ijzeren deur, waardoor ik ben binnen gebracht. Ik tracht nu met een stuk van mijn ijzeren ledikant het hout van deze deur te vernielen.

— Laat dat maar, mijnheer Yerkes, wij hebben iets dat waarschijnlijk beter is! antwoordde Brand.

Hij zocht even in zijn zak en haalde er een kleine bos loopers uit.

Hij moest er echter verscheidene probeeren voor hij er een gevonden had, die het slot deed openspringen.

Hij schoof de twee zware ijzeren grendels terug en de zware deur draaide langzaam op haar hengsels.

Charly en Henderson keken in een vrij groot

onderaardsch gewelf, verlicht door een electricch lampje dat aan de zoldering hing en waar niets anders stond dan een ijzeren ledikant, een stoel en een tafel.

Op de tafel stond een karaf water, naast een half leeggegeten bord, een blikken kroes en een aangesneden brood.

Yerkes had dadelijk zijn handen naar zijn redders uitgestoken en zeide met trillende stem:

— Ik dank u, wie gij ook zijn moogt!

— Gij behoeft ons niet te danken, mijnheer Yerkes! Mijn lastgever zou juist hetzelfde hebben gedaan! Wij zijn vrienden van Raffles.

Even deinsde de petroleumkoning achteruit, blijkbaar onaangenaam getroffen door het hooren van dien naam, maar toen riep hij uit:

— De Hemel weet, dat ik weinig aanleiding heb, om Raffles nu nog onder mijn vrienden te rekenen! Maar hij heeft mij opnieuw gered, al is het dan niet persoonlijk — breng hem mijn dank over! Het is vervloekt jammer, dat hij het stelen niet kan laten.

— Daarover zou lang te praten vallen, mijnheer Yerkes! zeide Charly met een flauwen glimlach. Daarvoor is het nu de aangewezen tijd niet en wij zullen ons moeten haasten! Kom spoedig mede, voor de schurken wellicht kans hebben gezien, zich van hun boeien te bevrijden!

Hij had den bevrijden gevangene bij den arm gevat en trok hem snel met zich mee.

Zoo snel zij konden liepen de drie mannen de lange gang weer ten einde, gingen door het gat in den kelderwand, bestegen de houten trap en stonden een oogenblik later in den winkel.

Daar lagen de winkelier, de jongen en de hond nog in denzelfden toestand.

Charly stond een oogenblik in beraad en zeide toen:

— Het, zou jammer zijn, dit edele tweetal niet de onderscheiding te gunnen, die hun toe-

komt — ik zal even de politie telefoneeren!

Hij nam het toestel dat op de toonbank stond, van den haak en waarschuwde den dichtstbijzijnden politiepost.

Daarop verliet het drietal snel het huis, daar Charly volstrekt geen lust had de komst van de politie af te wachten, maar Yerkes had snel een briefje geschreven, waarin hij de agenten inlichtte, zonder de namen van zijn helpers te noemen en dat op de toonbank werd achtergelaten.

Drie minuten later werd het edele tweetal door de politie in ontvangst genomen...

Een uur daarna weder hield een auto stil voor het fraaie huis van den petroleumkoning, waaruit de bevrijde Yerkes stapte, reeds geheel hersteld van zijn gedwongen verblijf in de bedompte, onderaardsche gevangenis, waarin hij den geheelen nacht had moeten doorbrengen.

Ook Charly had de auto verlaten, daar hij zeer benieuwd was, te vernemen, wat Raffles intusschen had gedaan.

Vrees voor verraad van de zijde van Yerkes behoefde hij niet te koesteren, want de petroleumkoning was een meedoogenloos zakenman, maar hij hechtte veel aan zijn lichamelijk welzijn en hij zou het niet zoo licht vergeten, dat hij door een helper van Raffles uit zijn gevangenschap was bevrijd.

Maar hoe verwonderd was Charly, toen hij uit den mond van Maud moest vernemen dat de Groote Onbekende in het geheel niet was gekomen.

Hij verliet het huis weder in groote ongerustheid en deelde, wat hij vernomen had, aan Henderson mede, die er evenmin iets van begreep.

Het was toen ruim half twee en tien minuten later vernamen zij de oplossing op een even onverwachte als noodlottige wijze. Speciaal een middageditie van de bladen bracht het bericht van de arrestatie van Raffles...

Hoofdstuk VII.

Vrij!

Een oogenblik stond Charly Brand verpletterd. Het kwam zoo onverwachts, dat hij eenige minuten als versuft op het blad stond te staren, hetwelk hem de noodlottige tijding bracht.

Dat geschiedde in het kleine restaurant, waar Henderson en hij waren binnengetreden om eindelijk eens hun honger te gaan stillen, want het uur van de lunch was reeds lang voorbij.

Wat Henderson betreft, hij zat met een krijt-wit gelaat en dicht opeengeklemd tanden onbeweeglijk voor zich uit te zien, terwijl zijn geweldige, gebalde vuist op het tafelblad rustte.

Na eenige oogenblikken kwam het heesch over zijn lippen:

— Wat zullen wij doen, mijnheer Brand?

— Op je vraag is maar een antwoord, James, wij moeten alles in het werk stellen om Mylord te bevrijden! Wij hebben in dit land gelukkig onze vliegmaschine ter beschikking, op vijf en twintig kilometers van New-York en die ons dadelijk weder naar Londen terug kan brengen, zoowel als onze duikboot!

— Waar bevindt zich Mylord nu? ging Henderson voort, wiens oogen onrustig rondwaalden, alsof hij zich den geheelen omvang van het ongeluk nog niet kon voorstellen.

— Op het hoofdbureau van politie, Henderson!

— Hoelang houden zij hem daar?

— Tot de eerste verhooren zijn afgeloopen!

— Waarheen brengen zij hem dan?

— Allereerst naar het huis van bewaring. Het is een geluk, dat wij de ligging daarvan zeer goed kennen en ook de inrichting, wij zijn er al meer geweest, naar je je zult herinneren!

— Wanneer denkt gij dat hij daar zal zijn?

— Misschien vannacht nog! Dat hangt er van af of het verhoor de identiteit van Mylord spoedig aan het licht brengt.

— Bestaat er geen kans om hem uit het hoofdbureau te redden? hernam Henderson na eenigen tijd. Ik kan u verzekeren mijnheer Brand, dat ik op het oogenblik de kracht van tien man in mij voel!

Maar Charly schudde het hoofd en zeide:

— Kracht is hier helaas niet voldoende, James!

Mylord wordt natuurlijk voortreffelijk bewaakt en met geweld is daar niets te beginnen, in een gebouw, waar men letterlijk bij iederen stap over een agent van politie valt!

— Maar wij kunnen toch niet werkeloos blijven? riep de reus op een toon van wanhoop.

— Dat ben ik ook volstrekt niet van plan! Zoodra wij gegeten hebben, want met een ledige maag kan geen soldaat vechten, zullen wij er op uit gaan en het politiebureau bespieden! Wie weet doet zich wel een gelegenheid voor, om Mylord te bevrijden op weg van het bureau naar het huis van bewaring, al waarschuw ik je vooruit, dat die kans zeer klein zal zijn, want men weet hier wel wie de Groote Onbekende is en men zal hem liever twintig dan tien agenten meegeven!

— Al waren het er honderd, mijnheer Brand! riep de reus op woesten toon.

— Neen, neen, James, zeg geen dwaasheden! hernam Brand, terwijl hij zijn hand op den arm van Henderson legde. Wij zouden dan de zaak slechts bederven. Wij moeten eerst zoogoed mogelijk op de hoogte zien te geraken van hetgeen men voornemens is met Lord William te doen. Daarna zullen wij handelen. Als wij nu onverhoeds het politiebureau binnen dringen, zonder zelfs te weten, in welke cel Mylord zich bevindt, dan bederven wij slechts onze eigen zaak en wij loopen zonder eenig nut gevaar, zelve te worden gearresteerd! Blijf dus, wat ik je bidden mag, zoo kalm mogelijk en laat mij intusschen nadenken over een plan om Lord William de vrijheid te hergeven.

De beide mannen aten haastig voort en een kwartier lang werd er geen woord gesproken.

Brand dacht ingespannen na en toen de kellner betaald was, sprong hij haastig op en zeide:

— Ga nu mee, wij gaan daar eens in de buurt rond neuzen!

Zij verlieten het eethuis, stapten op een autobus, die in de richting van het hoofdbureau van politie reed, een zeer groot en somber gebouw en wandelden er langzaam heen

Maar zij hadden het nog niet bereikt of zij

zagen in groote vaart een auto aanrijden, die zij onmiddellijk herkenden.

Het was een van de wagens van Yerkes.

Achter het stuurwiel zat een nieuwe chauffeur, tamelijk bejaard reeds en met een trouwhartig gezicht.

De auto stond stil voor het bureau van politie en tot hun groote verbazing zagen Charly en Henderson, dat Maud Yerkes er uit stapte, gevolgd door miss Sniffnose.

Zij stonden zoo dicht bij, dat zij duidelijk konden zien hoe bleek het mooie gezichtje van het jonge meisje was.

Maud Yerkes was het groote gebouw binnen getreden, met miss Sniffnose aan haar zijde.

Dadelijk trad er een agent van politie op haar toe, die haar vroeg wat zij wenschte.

— Ik zou gaarne den hoofdcommissaris willen spreken! antwoordde het jonge meisje met trillende stem.

— In welke zaak, als ik u vragen mag?

Maud scheen een oogenblik te aarzelen en antwoordde toen vastberaden:

— In de zaak van John Raffles!

— Uw naam?

— Maud Yerkes!

— Dan denk ik wel, dat de chef u dadelijk ontvangen zal! zeide de agent met een glimlach. Wees zoo goed mij te volgen.

Hij bracht de beide dames door een breede gang, verzocht hen aan het einde daarvan even te wachten, opende een zware eikenhouten deur en keerde bijna dadelijk weder terug.

— De hoofdcommissaris verwacht u, miss.

Hij hield de deur voor de beide dames open en Maud stond tegenover Garmont, den hoofdcommissaris.

Diens griffier was onmiddellijk opgestaan om de beide dames hoffelijk een stoel toe te schuiven.

Garmont keek het jonge meisje een oogenblik nieuwsgierig aan en begon toen:

— Ik ben zeker niet ver mis, als ik vermoed, dat gij wilt komen getuigen tegen John Raffles, miss Yerkes?

Het jonge meisje vestigde haar groote blauwe oogen op het gelaat van den commissaris en antwoordde met een stem die van ontroering trilde:

— Dat ben ik volstrekt niet voornemens, mijnheer. Ik kom hier, om mij borg te stellen

voor dien man en u te verzoeken, hem onmiddellijk de vrijheid te hergeven.

Garmont keek Maud aan, alsof hij meende niet goed te hebben verstaan en riep toen uit:

— Dat kan u toch geen ernst zijn, miss! Hem in vrijheid stellen? Ik mag er niet aan denken.

— Toch wel tegen borgstelling! Noem zelf de som! Ik — mijn vader wil honderd duizend, tweehonderd duizend dollar betalen — als het moet een half millioen.

Garmont had hoofdschuddend toegeluisterd en zeide nu:

— Het spijt mij, miss — al wildet gij een millioen, ja zelfs tien millioen borgstelling betalen — ik zou mijn plicht verzaken, als ik mijn gevangene op vrije voeten stelde. Gij vergeet, dat het hier geen zaak betreft, die alleen de Amerikaansche Justitie aangaat! Reeds een paar jaren geleden werd de uitlevering van Raffles gevraagd door de Engelsche regeering en die aanvraag is nog steeds van kracht! Ik zou mij dus schuldig maken aan een schromelijk plichtsverzuim, als ik Raffles op vrije voeten deed stellen. Hij moet hier gevonnist worden voor verschillende misdrijven — en daarna wordt hij onmiddellijk aan Engeland uitgeleverd.

Hij wachtte even, keek vol belangstelling naar het bleeke gezichtje en ging toen op wat zachteren toon voort:

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat hij allereerst terecht moet staan voor den diefstal van honderd en twintig duizend dollar, ten nadeele van uw vader gepleegd.

— Maar mijn vader herroept zijn aanklacht, riep het jonge meisje uit.

— Dat helpt niet meer, miss! De aanklacht is ingediend — de diefstal is gepleegd — het recht moet zijn loop hebben.

Maud Yerkes had blijkbaar de grootste moeite haar aandoening meester te blijven.

Toen vroeg zij, nauwelijks hoorbaar en zonder de oogen op te slaan:

— Zou ik hem een oogenblik mogen spreken?

— Een paar minuten, miss — en natuurlijk onder getuigen. Wanneer gij den gevangene geregeld wilt bezoeken, zal u daarvoor een formulier verstrekt worden. Gij behoeft dat slechts aan den brigadier te vertoonen.

— Ik verzoek u er om, mijnheer! antwoordde Maud haastig.

Garmont trok een lade open, nam er een

formulier uit, raadpleegde een register, vulde het formulier in en stak het Maud toe met de woorden:

— Dit formulier geeft u recht om met den gevangene te spreken, twee maal per dag, telkens gedurende vijf minuten! En dat is waarlijk alles wat ik voor u doen kan, miss, hoezeer het mij ook spijt. Ik begrijp natuurlijk wel, dat bij u en mijnheer uw vader de misdaden van dien man moeten achterstaan bij de groote diensten, die hij u bewezen heeft.

— Aan ons? En aan de politie, mijnheer! riep Maud met stemverheffing uit.

— Dat zal niet worden vergeten, miss, dat verzeker ik u! antwoordde Garmont zacht, terwijl hij opstond, om aan te toonen, dat het gesprek als geëindigd moest worden beschouwd.

De twee vrouwen verlieten met een dankzegging het vertrek en de agent, die voor de deur op post stond, bracht hen naar den brigadier, die het formulier inzag, een zwaren sleutelbos greep en de beide dames naar een kaal vertrek bracht, met twee deuren, tegenover elkaar gelegen en in twee helften gedeeld door een hek van armdikke staven, dat van den vloer tot den zolder reikte.

Hij had reeds zijn orders gegeven en nam nu zwijgend terzijde van het hek plaats, terwijl Maud zich zeer bleek op de smalle, houten bank liet vallen.

Er verlieten eenige oogenblikken, toen ging de deur in de andere helft van het vertrek open en Raffles trad binnen, door twee bewakers vergezeld, zwaar geboeid — maar glimlachend.

Niet zoodra had Maud hem gezien, of een diepe bloos steeg in haar wangen op en haar stem beefde, toen zij naar het hek ging, haar kleine hand door de tralies stak en een van Raffles handen wilde drukken.

— Gij zult met geboeide handen vrede moeten nemen, miss! zeide Raffles zacht. Maar wat is dat? Zie ik tranen in uw oogen? Maar ge bewijst mij te veel eer, miss! Het is minder erg dan gij denkt, waarlijk!

— Ik — — ik kwam hier — — stotterde Maud. Ik wilde u zoo gaarne moed in spreken, maar ik geloof...

— Gij gelooft dat het, alles wel beschouwd, niet noodig is! vulde Raffles den zin glimlachend aan. Zoo is het ook inderdaad. Ik dank u voor uw belangstelling, die ik waardeer. Maar — het

ware beter geweest, als gij dezen stap niet gedaan hadt. Het is niet goed, als een jong meisje van uw rang en stand een man als ik in zijn gevangenis bezoekt.

— Het kan mij niet schelen, wat de menschen er van denken! riep Maud bijna woest, terwijl zij met een ruk het hoofd in den nek wierp. Gij hebt ons gered — uw vrienden hebben vader nog vandaag uit zijn gevangenis bevrijd — en gij zoudt mij moeten weggagen, om mij te beletten naar u om te zien.

— Daaraan denk ik niet, miss! hernam Raffles levendig. Gij zijt goedhartig — gij brengt een straaltje van de zon daarbuiten in mijn donkere cel! Gij brengt de frischheid van de lente met u mede — ik ben u dankbaar! Het doet iemand goed, naar uw heldere oogen te zien!

En toen trad de brigadier naar voren en zeide, met het horloge in de hand:

— Het spijt mij, miss — de vijf minuten zijn om!

Nogmaals werd het kleine handje door de tralies gestoken en Raffles voelde den druk van de trillende vingers.

Hij zag zwijgend toe hoe Maud met gebogen hoofd heenging en werd dadelijk door de bewakers weggevoerd.

Maud en miss Sniffnose werden door den brigadier weder naar de vestibule gebracht en een oogenblik daarna stonden zij op straat.

Daar stonden Charly en Henderson nog altijd op dezelfde plaats.

Zoodra Charly het jonge meisje weder in de auto zag stappen, zeide hij haastig tot Henderson:

— Ik rijd met de auto mee, op de veeren! Wacht in dat wijnhuis daarginds, tot ik je heb opgebeld, al zou het twaalf uur in den nacht moeten worden!

De reus knikte en Charly snelde weg.

Hij haalde de auto in, die nauwelijks op gang was gekomen, wipte op een van de veeren en reed mede tot voor het huis van Yerkes.

En zoodra Maud uitstapte, was hij aan haar zijde.

— Neem mij niet kwalijk, miss — ik zou u gaarne een oogenblik willen spreken! zeide de jonge man op dringenden toon.

Een oogenblik was Maud verschrikt, maar toen herkende zij Charly en zeide haastig:

— Ik ben tot uw dienst — wees zoo goed mij te volgen!

Eenige oogenblikken later stond Brand tegenover Maud in het boudoir van het jonge meisje.

Zij waren alleen.

En dadelijk begon Charly :

— Gij zult wel half vermoeden, miss, wat mij tot deze onbescheidenheid heeft gedwongen! Raffles zit gevangen, de man die mij boven alles ter wereld dierbaar is! Mijn metgezel en ik willen hem tot iederen prijs bevrijden! Wij hebben u het hoofdbureau zien binnengaan — waarschijnlijk in verband met zijn arrestatie. Ik wil volkomen eerlijk zijn — ik kom hier om u het voorstel te doen, hem te helpen redden!

Het jonge meisje deed een stap terug en drukte de kleine hand op het hart.

Zij wist, dat Raffles voor altijd verloren voor haar zou zijn, dat zij hem misschien nimmer zou terug zien — en dat zij zich schuldig maakte aan een strafbare daad door er de hand toe te leenen, den man te redden, die wegens tallooze inbraken en diefstallen hier en in andere landen terecht zou moeten staan.

En toch duurde haar tweestrijd slechts enkele seconden.

Zij trad weder op Charly toe en zeide :

— Het kan mij niet schelen wat men zal zeggen — ik wil u helpen om Raffles te redden. Zeg mij slechts wat ik doen kan.

— Gij behoeft u zelf volstrekt niet bloot te geven, miss! zeide Charly Brand haastig. Hebt gij met den gevangene mogen spreken?

— Ja.

— Dan heeft men u ook een formulier moeten verstrekken, dat u daar toegang geeft,

— Hier is het!

— Ik dank u! Laat het eenvoudig voorkomen, alsof ik u dit stuk ontstolen heb, en niemand zal u verdenken van medeplichtigheid.

— Het kan mij niet schelen of men mij verdenkt! riep Maud uit.

— Daarover zult gij anders denken, miss, wanneer alles achter den rug is! hernam Charly ernstig.

Hij keek het formulier even in, en riep verheugd :

— Gij hadt hem twee malen per dag mogen bezoeken? Het kon niet mooier. Dan zal ik u nog een grooten dienst moeten verzoeken! Wilt gij mij aan wat kleeren van u helpen? Het allerliefst had ik de kleeren, welke gij nu draagt! Wilt gij mij die geven?

— Wacht hier een oogenblik! was alles wat Maud antwoordde.

Zij verliet het vertrek, en ongeveer een kwartier later keerde zij terug, in een andere japon en met een klein pak in de hand, hetwelk zij Charly toereikte met de woorden :

— Hierin zit het toilet, de mantel en de fluweelen baret, die ik zooeven gedragen heb!

Charly nam het pak aan, greep de hand van het jonge meisje, drukte er een kus op en zeide toen :

— Ik dank u, miss! Gij hebt edel gehandeld — en ik weet dat Raffles het nimmer zal vergeten!

— Breng hem mijn groeten over, en zeg hem..... Neen, laat het daar maar bij! zeide Maud zacht.

Zij zag hoe Charly haastig weder heenging, en liet zich toen op de sofa vallen en verborg het gelaat snikkend in de kussens.

Charly intusschen daalde haastig de trappen af, verliet het huis, ging een naburig postkantoor binnen, belde Henderson in zijn wijnhuis op en gaf hem haastig eenige instructies.

De beide mannen zouden elkaar terugvinden in het landhuis.

Het was zeer gevaarlijk, want het was mogelijk, dat het huis nog bewaakt werd, maar het moest er op gewaagd worden, want daar zou Charly in een goed verborgen schuilplaats pruiken en andere dingen vinden, welke hij voor zijn vermomming noodig had.

Gelukkig bleek zijn vrees spoedig ongegrond te zijn — de politie had het blijkbaar niet noodig geacht, het huis te bewaken, nu zij Raffles in handen had.

Terwijl hij bezig was zich te vermommen, kwam ook Henderson, die haastig alles bijeen zocht, wat er noodig zou kunnen zijn voor de ontvluchting van Raffles. De reus was met de snelle auto gekomen, welke Raffles voor een maand gehuurd had, en daarin werd nu alles overgebracht wat in de eerste plaats noodig zou zijn — maar ook de honderdtwintig duizend dollar aan goud en bankbiljetten, afkomstig uit de brandkast van David Yerkes.

Het was omstreeks half zes in den avond, toen Charly, voortreffelijk vermomd, en Henderson het landhuis weder verlieten en in de auto stapten.

De jonge man verliet den wagen op honderd

passen afstand van het hoofdbureau van politie, en Henderson reed langzaam door, en liet de auto op twintig passen van den hoofdingang naast het trottoir stoppen.

Het hart van Charly klopte luid, toen hij de vestibule betrad en het formulier toonde, dat hem toegang moest verschaffen tot de spreekcel.

De niets vermoedende brigadier ging het gewaande jonge meisje voor, na de instructies te hebben gegeven voor de bewakers van Raffles en trad toen met de bezoekerster binnen.

En nauwelijks was de deur dichtgefallen, of Charly haalde met een machtigen zwaai uit en trof den man met zooveel kracht tegen den kaak dat hij ter aarde stortte.

Onmiddellijk haalde Charly uit zijn handtasch een uiterst fijn spuitje, drukte het even in den handpalm van den man en trok hem toen haastig naar den stoel, die geheel terzijde van het hek stond.

Hij zette er hem zoodanig op neer, dat hij met zijn rug half naar het hek gewend zat, sloeg zijn beenen over elkaar en legde zijn handen zoo natuurlijk mogelijk op de knieën.

En daar zat de brigadier, stijf als een pilaar, volkomen bewusteloos, met zijn bos sleutels op den schoof.

Nauwelijks was dit geschied, of de deur aan den anderen kant ging open en Raffles trad binnen, vergezeld door de beide bewakers, die daar aan den anderen kant van het hek een diepbedroefd meisje zagen staan, met haar zakdoek voor de oogen.

Charly was dadelijk op het hek togetreden

en onder den zakdoek duwde hij Raffles behendig het fijne injectiespuitje met de bedwelmende stof in de handen, waarvan hij de bliksemsnelle uitwerking zooeven op den cipier had kunnen waarnemen.

En Raffles was er de man niet naar om te treuzelen, want hij had slechts vier minuten over.

Hij wendde zich snel naar een van de cipiërs om — de vlijmscherpe punt van het spuitje drong in den rug van zijn bloote hand en als een blok viel de man ter aarde.

De ander slaakte een doffen kreet en wilde zijn revolver trekken, maar een hevige vuistslag deed hem ter aarde rollen en het spuitje deed opnieuw zijn werk.

— Kom hier — dan maak ik je boeien los! fluisterde Charly.

En door het hek heen maakte hij snel met een looper het slot van de boeien los.

Raffles schudde ze af, trok den langsten cipler haastig zijn uniformjas uit, schoot die zelf aan, knoopte haar dicht, gespte den gelen riem met de revolver om, drukte zich de pet op het hoofd en was gereed om te vertrekken.

— Ik wacht je met de auto, links van den uitgang! fluisterde Charly, of nog beter, kom in de gang dadelijk bij mij.

Tegelijkertijd verlieten zij de cel en op de gang ontmoetten zij elkander.

Raffles deed alsof hij het meisje weggeleidde en eenmaal buiten gekomen, snelden zij vlug op de auto toe, waarvan Henderson den motor op gang had gehouden, sprongen erin en verdwenen de vrijheid tegemoet.

De volgende aflevering (No. 465) bevat:

Een avontuur in het Hooge Noorden.

J. v. K.
IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
Goud EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885